

NOTAT

12. januar 2022

2. ordførernotat vedrørende ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer m.v.)

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række ændringer af den finansielle regulering, blandt andet som følge af fælles europæisk regulering, der nødvendiggør ændringer i dansk lovgivning.

Lovudkastet blev sendt i høring den 18. oktober 2021 med frist for hørings-svar den 15. november 2021. Derudover var et tillæg til lovforslaget i høring fra den 24. november til den 15. december 2021. Der er modtaget 26 høringssvar, heraf 16 med bemærkninger.

De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner i lovudkastet gennemgås og kommenteres nedenfor.

Visse høringssvar har givet anledning til redaktionelle ændringer og præciseringer i lovteksten og bemærkningerne. Disse ændrer ikke ved substansen i de pågældende bestemmelser og omtales ikke nærmere i dette notat.

2. Bemærkninger til konkrete emner

Kommenteringen af høringssvarene tager udgangspunkt i følgende overordnede opdeling:

2.1 Kontantreglen

- 2.1.1. Kontantreglen bør ophæves eller lempes yderligere
- 2.1.2. Afskaffelse af underretningspligten
- 2.1.3. Information om kontantfrie butikker i ydertimerne
- 2.1.4. Formalisering af dispensationspraksis for arrangementer af kort varighed
- 2.1.5. Spørgsmål til evt. krav om billet og information ved arrangementer af kort varighed
- 2.1.6. Mulighed for at betale med kontanter ved driftsforstyrrelser

2.2. Databehandlingsregler i lov om betalinger

- 2.2.1. Udtrykkeligt samtykke, jf. § 124, stk. 2, i lov om betalinger
- 2.2.2. Udtrykkeligt samtykke, jf. § 125, stk. 2, i lov om betalinger

2.3. Ændringer som følge af PRIPP-forordningen samt ændring af UCITS-direktivet

2.4. Behandling af personnummer

- 2.4.1. Præcisering af anvendelsesområde og forholdet til databeskyttelsesreglerne
- 2.4.2. Indførelse af samme behandlingshjemmel i andre særlove
- 2.4.3. Andre bemærkninger til bestemmelsen om behandling af personnummer
- 2.5. Forbrugerombudsmandens kompetence
- 2.6. Forsikringsselskabernes syge- og ulykkesforsikringer (SUL)
 - 2.6.1. Generelle bemærkninger
 - 2.6.2. Lige konkurrence
 - 2.6.3. Holdbar forretningsmodel for SUL-forsikringer
 - 2.6.3.1. Definitionen af begrebet holdbar forretningsmodel
 - 2.6.3.2. Bemærkningernes beskrivelse af tidligere økonomiske ubalancer og underskud på SUL-forretningen
 - 2.6.4. Eksterne årsregnskaber
 - 2.6.5. Rapportering vedr. selskabernes SUL-virksomhed
 - 2.6.6. Om særskilt forvaltning stiller krav om særskilt organisering af virksomheden
 - 2.6.7. Administrative konsekvenser fsva. SUL
- 2.7. Ændrede regler om accessorisk virksomhed og anden virksomhed for forsikringsselskaber
 - 2.7.1. Ændring som følge af samspil med Solvens II-forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed
 - 2.7.2. Udformning af begrebet "accessorisk virksomhed" i den nye § 29 sammenlignet med nuværende § 24
 - 2.7.3. Fortolkning og eksemplificering af "accessorisk virksomhed" i bemærkningerne til den nye § 29
 - 2.7.4. Adgang til drift af yderligere typer af "anden virksomhed" i selvstændigt kapitaliserede datterselskaber
 - 2.7.5. Om "anden virksomhed", der kan drives med andre med afsæt i den foreslåede § 29 b, er alle former for erhvervsvirksomhed
 - 2.7.6. ATP's forhold til EU-reglerne, herunder Solvens II-reglerne
- 2.8. Indførelse af "Accessorisk servicevirksomhed" fra Solvens II-forordningen, samt ændret mulighed for at eje fast ejendom m.v.
 - 2.8.1. Indførelse af definitionen på accessorisk servicevirksomhed
 - 2.8.2. Krav om udskillelse i datterselskab af aktiviteter omfattet af accessorisk servicevirksomhed, særligt fokus på ejerskab af fast ejendom
 - 2.8.3. Om selskaberne kan investere i infrastruktur via accessorisk servicevirksomhed
 - 2.8.4. Krav til selskabsformen for selskabernes datterselskaber m.v., der udgør accessoriske servicevirksomheder
 - 2.8.5. Om domicilejendomme påvirkes af ændringen
- 2.9. Forsikrings- og pensionsselskabers ønske om at investere i skov som accessorisk virksomhed m.v.
 - 2.9.1. Mulighed for at investere i skov
 - 2.9.2. Ejerskab og industriel drift af skov som accessorisk virksomhed i selve forsikringsselskabet

2.9.3. Ejerskab og industriel drift af skov som accessorisk servicevirksomhed i datterselskab (nye regler)

2.10. Ansvars- og hæftelsesregler for betalingstjenesteudbydere (lovudkast DEL II).

2.1 Kontantreglen

Dansk Industri (DI), Finans Danmark (FIDA) og Dansk Erhverv (DE) bemærker, at det er positivt, at kontantreglen lempes. De Samvirkende Købmænd (DSK) opfordrer til, at den danske særregel i § 81 i lov om betalinger liberaliseres yderligere, end der lægges op til med forslaget.

DE bemærker, at § 81 er et udtryk for dansk overimplementering, som går videre end 2. betalingstjenestedirektiv fastsætter. Med lovforslaget lempes denne overimplementering.

Forbrugerrådet Tænk støtter forslaget om, at betalingsmodtagere kan fravige § 81, stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Kommentar

Kontantreglen er en dansk regel, der fastsætter pligten for betalingsmodtagere til at tage imod kontanter. Hensynet bag den nationale regel er, at forbrugerne som hovedregel skal kunne betale med kontanter. Der er fortsat forbrugere, som har behov for at kunne betale med kontanter. Heroverfor står betalingsmodtagere, som er beliggende i områder, hvor kontantbeholdningen udgør en forhøjet risiko for røverier. Det er afvejningen af disse hensyn, som ligger bag kontantreglen.

2.1.1 Kontantreglen bør ophæves eller lempes yderligere

DSK og DE bemærker, at en stor del af bankerne har fjernet kontanter fra filialerne, hvilket gør det sværere for virksomhederne, der tager imod kontanter, at komme af med dagens omsætning, skaffe byttepenge mv. DE påpeger, at der er steder i landet, hvor butiksejere skal køre mere end 100 km for at komme til en bank, hvor de kan få byttepenge.

DSK er af den opfattelse, at mange dagligvarebutikker ikke vil afvise kontanter døgnet rundt, hvis kontantpligten fjernes, fordi der er mange kunder, der stadig vil ønske at betale med kontanter. For DSK's medlemmer vil en afskaffelse af kontantpligten primært betyde, at en stor del af dem vil afvise kontanter tidligere end kl. 20 – f.eks. allerede fra kl. 18 i ”de mørke måneder”, hvilket ligeledes ifølge DSK vil sikre butikkerne yderligere mod røverier.

Endelig bemærker DSK, at afskaffelse af kontantpligten vil medføre bedre hygiejne.

DI og FIDA mener, at det skal være op til den enkelte erhvervsdrivende, om denne vil modtage kontanter, uanset om betalingen kommer fra en forbruger.

DI ønsker, at kontantreglen på sigt afskaffes, og bemærker i den forbindelse, at det ikke vil betyde, at der ikke vil være kontanter i det danske samfund længere. Virksomhederne vil med en afskaffelse af kontantreglen kunne indrette sig efter markedets behov for kontanter. På længere sigt opfordrer DI til, at kontantreglen kun skal gælde for betalingsmodtagere, der varetager særligt centrale samfundsfunktioner, som f.eks. apoteker, dagligvarebutikker, læger osv.

I den forbindelse anbefaler DI, at anbefalingen fra Erhvervslivets EU- og Regelforum følges fuldstændigt, hvilket indebærer, at butikker, som primært henvender sig til det professionelle marked, hvor mere end 75 pct. af butikkens omsætning stammer fra salg til erhvervsdrivende, og hvor markedsføringen er rettet mod erhvervsdrivende, kan undtages pligten til at tage imod kontanter. Det vil betyde, at forbrugere fortsat kan handle i disse butikker.

DI anfører, at lempelserne af kontantreglen med fordel kan udvides til også at undtage virksomheder, som håndterer betalingstransaktioner internt i en anden virksomhed på kontraktbasis, f.eks. en kantineordning. DI mener, at betalingstransaktioner, der gennemføres i en kantine, skal karakteriseres som B2B-transaktioner, og dermed være undtaget fra kontantreglen. DI anfører, at aktører, der håndterer transaktioner i forbindelse med kantineordninger, oplever, at håndteringen af kontanter er ressourcekrævende og dyrt.

På kortere sigt opfordrer DI til, at betalingsmodtagere lovligt skal kunne opfordre kunder til at betale med bestemte betalingsmidler, at butikker skal kunne have kontantfrie kasser, så længe én kasse tager imod kontanter, at dispensationsmuligheden udvides fx for nye forretningsmodeller, events og lignende, samt at tidsrummet hvor betalingsmodtagere kan afvise kontanter udvides til kl. 18.00-08.00.

Ifølge DE er der stor forskel på, hvor mange kontantbetalinger hver enkel betalingsmodtager har. Nogen vil have ganske få procent, mens andre vil have over 20 pct. kontante betalinger. Uanset hvor mange kontantbetalinger, de erhvervsdrivende har, er de forpligtede til at sætte et system op, som kan understøtte kontanthåndtering, hvilket ifølge DE er omkostnings tungt og derfor ikke proportionalt.

DE opfordrer til, at Folketinget pålægger Regeringen at foretage en fornyet analyse af kontanters rolle i samfundet med henblik på at revidere kontantpligten. Analysen bør bl.a. inddrage de mange dispensationsansøgninger,

der er tilgået Finanstilsynet og Erhvervsministeriet siden seneste lovændring på området i 2017. DE påpeger, at den seneste analyse lavet af Nationalbanken i 2016 var en del af baggrunden for lovændringen i 2017.

DE opfordrer til, at kontantpligten afskaffes, alternativt at den liberaliseres yderligere for hårdt røveriplagede butikker, innovative forretningskoncepter og for forretningskoncepter, hvor kontanthåndtering er unødigt byrdefuld. Der bør ligeledes være mulighed for, at tidsrummet, hvor betalingsmodtagere kan afvise kontanter, udvides til kl. 18.00-08.00 samt at sige nej til store sedler (500 og 1.000 kr.-sedler). Endelig påpeger DE, at kontantpligten virker utidssvarende i år 2021.

Kommentar

Med forslaget til § 81, stk. 4, foreslås det, at betalingsmodtagere kan fravige pligten til at tage imod kontanter for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Erhvervslivets EU- og Regelforummets anbefaling om at undtage butikker fra kontantpligten, hvis mere end 75 pct. af butikkens omsætning stammer fra salg til erhvervsdrivende kunder, bliver ikke efterkommet fuldt ud. Det skyldes, at det vurderes at ville være administrativt byrdefuldt at kontrollere og håndhæve den enkelte butiks overholdelse af en sådan regel. Det er ligeledes vurderingen, at det ville være mindre gennemsigtigt for forbrugerne, og potentielt medføre usikkerhed hos de erhvervsdrivende, hvis deres omsætning fra salg til erhvervsdrivende ligger omkring de 75 pct. Det vurderes derfor at være hensigtsmæssigt alene at undtage betalingsmodtagere fra kontantpligten, når der ikke er tale om betalingstransaktioner fra forbrugere.

For så vidt angår DI's forslag om at lempe kontantreglen for betalinger, der foretages i kantiner eller lignende konstruktioner, er der tale om betalinger fra forbrugere. Disse betalinger undtages ikke fra kontantreglens anvendelsesområde, da særlige hensyn, fx risiko for røverier, ikke gør sig gældende for sådanne betalingsmodtagere. Det bemærkes dog, at kontantpligten allerede i dag ikke finder anvendelse ved fjernsalg eller ved betalingstransaktioner foretaget i ubemandede selvbetjeningsmiljøer, jf. § 81, stk. 2, i lov om betalinger.

2.1.2 Afskaffelse af underretningspligten

DI og DSK støtter afskaffelsen af pligten for betalingsmodtagere til at underrette Finanstilsynet om, at de kun ønsker at modtage kontanter fra kl. 06.00-20.00, når betalingsmodtagerne er beliggende i røveriudsatte områder.

DE støtter også fjernelse af byrden om at underrette Finanstilsynet i § 81, stk. 4. DE opfordrer dog til at gøre reglerne mere gennemsikkelige ved at have en landsdækkende regel om, at betalingsmodtagere kan vælge at være kontantfri i tidsrummet 18.00-08.00. Erfaringerne er ifølge DE, at der ikke

er udfordringer hos forbrugerne ved, at der ikke modtages kontanter om aftenen.

Forbrugerombudsmanden bemærker, at forslaget om at afskaffe underretningspligten i lovens nuværende § 81, stk. 4, vil medføre, at betalingsmodtagere beliggende i 25 pct. af landets postnumre uden videre kan undlade at tage imod kontanter efter kl. 20.00. Forslaget medfører derfor ifølge Forbrugerombudsmanden ikke alene en fjernelse af en administrativ byrde, men også at der i praksis vil være flere betalingsmodtagere, der vil undlade at tage imod kontanter efter kl. 20.00.

Forbrugerrådet Tænk ser nødtigt, at underretningspligten afskaffes, da det lige nu er den eneste måde at føre statistik over, hvor mange virksomheder der benytter sig af undtagelsen i § 81, stk. 3. Det vil derfor være svært at følge med i udbredelsen af kontantløse butikker efter kl. 20.00 i røveriudsatte områder. Det vil medføre, at det er svært at revidere lovgivningen på fyldestgørende grundlag.

Kommentar

Formålet med at ophæve underretningspligten i den nuværende § 81, stk. 4, i lov om betalinger er at fjerne den administrative byrde, der er forbundet med at foretage underretningen til Finanstilsynet. Det er vurderingen, at fjernelse af byrden ikke medfører en betydelig ulempe for forbrugerne.

Underretningspligten har gjort det muligt for Finanstilsynet at offentliggøre, hvilke betalingsmodtagere i røveriudsatte områder, der ikke tager imod kontanter i tidsrummet fra kl. 20.00-22.00. I 2020 var der mindre end 2.000 besøg på siden. Formålet med at have hjemmesiden er, at forbrugerne kan orientere sig om, hvilke betalingsmodtagere, der ikke modtager kontanter efter kl. 20.00, men de få årlige besøg viser, at der er et meget begrænset behov for at have denne oversigt. Det er vurderingen, at den administrative byrde med at foretage underretningen er større end den gevinst, der er for de besøgende ved at have hjemmesiden.

2.1.3 Information om kontantfrie butikker i ydertimerne

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at det skal være nemt at orientere sig om, hvilke butikker der er undtaget fra kontantpligten i ydertimerne (kl. 20.00-22.00). Forbrugerrådet Tænk ser det som et godt kompromis, at den enkelte butik selv skal orientere om, at de ikke modtager kontanter i ydertimerne.

Kommentar

Forslaget ophæver underretningspligten for betalingsmodtagere i røveriudsatte områder i den gældende § 81, stk. 4, i lov om betalinger. Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser om, at betalingsmodtagerne selv skal orientere om, at de ikke modtager kontanter i ydertimerne.

Det vurderes at være hensigtsmæssigt, hvis forbrugerne fortsat kan orientere sig om, at en betalingsmodtager i et røveriudsat område ikke tager imod kontanter fra kl. 20.00, inden de vælger, hvor de vil handle. Hvis en butik skilte med, at de ikke modtager kontanter i tidsrummet, er det nemt for forbrugerne at vide, om en butik tager imod kontanter. Det er ligeledes vurderingen, at underretningspligten i den nuværende § 81, stk. 4, i lov om betalinger er mere byrdefuld, end hvis en betalingsmodtager skal skilte med, at der ikke modtages kontanter i tidsrummet.

Lovforslaget vil på den baggrund blive ændret, således at der vil være krav om, at betalingsmodtagere i røveriudsatte områder, der vælger ikke at tage imod kontanter i tidsrummet kl. 20.00-22.00, skal skilte med dette.

2.1.4 Formalisering af dispensationspraksis for arrangementer af kort varighed

DI og Forbrugerrådet Tænk støtter, at den gældende dispensationspraksis formaliseres, da øget transparens gør det let for virksomheder og forbrugere at orientere sig i gældende ret.

DI bemærker, at det bør gøres klart, at virksomhederne ikke skal søge om dispensationen, men at virksomhederne selv skal vurdere, om de lever op til kravene for dispensation fra kontantreglen.

Forbrugerombudsmanden bemærker, at det fremover vil være Forbrugerombudsmanden, der skal vurdere, om betalingsmodtagere overholder betingelserne fastlagt i Erhvervsministeriets og Finanstilsynets praksis.

Ifølge Forbrugerombudsmanden giver betingelsen om, at et arrangement højst må forekomme én gang årligt, anledning til tvivl. Det er ifølge Forbrugerombudsmanden uklart, hvad der menes med, at en arrangør kan afholde flere uafhængige arrangementer. Forbrugerombudsmanden bemærker derudover, at det ikke fremgår af bemærkningerne til § 81, stk. 5, nr. 3, hvad der skal til for, at et arrangement foregår inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol.

Endelig bemærker Forbrugerombudsmanden, at tilsynet med § 81, stk. 5, vil være ressourcekrævende for Forbrugerombudsmanden. Det vil bl.a. være ressourcekrævende at skulle vurdere kriterierne i hver enkelt sag. Derudover forventer Forbrugerombudsmanden, at undtagelsens anvendelsesområde kan give anledning til tvivl, og Forbrugerombudsmanden forventer derfor, at der skal gives flere forhåndsbeskeder til virksomheder, som ønsker at gøre brug af dispensationen.

DE bemærker, at det er positivt, at betalingsmodtagere ved festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter kan undlade at tage imod kontanter. Dispensationsadgangen for disse arrangementer er dog ifølge DE for snæver, og der opfordres derfor til, at adgangen til dispensation udvides til også at omfatte andre betalingsmodtagere.

Ifølge DE er der med lovforslaget lagt op til en mere snæver adgang til at undlade at modtage kontanter, end der har været i den hidtil gældende dispensationspraksis. I dispensationspraksis har dispensationen ifølge DE også været gældende for salgssteder i direkte tilknytning til arrangementet, fx transport til og fra et arrangement, uanset at det foregår udenfor det afgrænsede område. DE mener derfor, at det bør præciseres i bemærkningerne til forslaget, så reglerne ikke skærper den praksis, der har været.

Kommentar

Lovforslaget fastsætter, at kontantpligten ikke finder anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer, og opfylder kriterierne i § 81, stk. 5, i lov om betalinger. Det fremgår af de specielle bemærkninger til bestemmelsen, at virksomheder, der ønsker at undlade at modtage kontanter i forbindelse med arrangementer omfattet af kriterierne for undtagelse, fremover ikke vil være forpligtet til at søge om dispensation. Det vil således være den enkelte betalingsmodtager, der skal vurdere, om de lever op til kravene for dispensation fra kontantreglen. En myndighed vil således ikke skulle vurdere hver enkelt sag, som tilfældet er i dag. Det er erhvervsministeriets vurdering, at administrationen af formaliseringen af dispensationsordningen vil kunne holdes inden for den eksisterende ramme.

I de specielle bemærkninger til § 81, stk. 5, nr. 2, i lov om betalinger er det uddybet, hvad der forstås ved, at arrangementet højst må forekomme én gang årligt. Det fremgår af bemærkningerne, at den samme arrangør kan afholde flere uafhængige arrangementer. Det vil blive uddybet i de specielle bemærkninger til § 81, stk. 5, nr. 2, i lov om betalinger, at der i vurderingen af, om et arrangement er uafhængigt, skal lægges vægt på, om der sælges billet til det enkelte arrangement eller til flere arrangementer.

I de specielle bemærkninger til § 81, stk. 5, nr. 3, i lov om betalinger er det uddybet, at et geografisk afgrænset område kan være en festivalplads, et afgrænset byområde eller et afgrænset lokale, hvor der er adgangskontrol. Det fremgår ligeledes, at det er afgørende, at der ikke er generel offentlig adgang. Det vil fortsat være muligt for betalingsmodtagere at søge om dispensation efter § 1, stk. 7, hvis der er tale om et arrangement, som ikke opfylder de krav, der opstilles ved lovforslaget.

2.1.5 Spørgsmål til evt. krav om billet og information ved arrangementer af kort varighed

DSK bemærker, at der er lagt op til, at der for midlertidige arrangementer er krav om, at der kræves billet. DSK anfører, at kravet om billet forekommer unødigt bureaukratisk, og at det vigtigste må være, at der er tale om et geografisk afgrænset område med indgangskontrol og tydelig skiltning rettet mod forbrugerne.

Dansk Erhverv (DE) bemærker, at kravet om adgangskontrol er unødigt begrænsende uden at tjene noget formål. Ifølge DE er denne del af bestemmelsen ikke i overensstemmelse med den hidtidige dispensationspraksis. Det afgørende må ifølge DE være, at kunderne er bekendte med, at der ikke kan betales med kontanter, hvilket f.eks. kan klares med skiltning, herunder ved salgsstederne, samt på arrangementets hjemmeside, sociale medier og andre relevante steder.

Forbrugerombudsmanden mener, at der er behov for en betingelse om, at der ud over oplysning til forbrugerne forud for deltagelse i arrangementer omfattet af § 81, stk. 5, i lov om betalinger også skal være tydelig skiltning ved indgang og/eller ved de enkelte betalingssteder.

Forbrugerrådet Tænk opfordrer til, at formaliseringen af dispensationspraksis håndhæves restriktivt, og at der gives tydelig og klar information om, at det ved disse arrangementer ikke vil være muligt at betale med kontanter.

Kommentar

Lovforslaget indeholder et krav om, at arrangementet skal afholdes på et afgrænset geografisk område, med adgangskontrol. Det fremgår derudover af de specielle bemærkninger til lovforslaget, at det kan være en festivalplads, et afgrænset byområde eller afgrænset lokale, hvor det kræver billet at komme ind. Det afgørende er derfor, at der ikke er fri offentlig adgang, og ikke om der skal købes billet til arrangementet på forhånd.

Det følger ligeledes af de specielle bemærkninger, at det er en betingelse, at arrangøren klart og tydeligt har gjort forbrugere, der deltager i arrangementet, opmærksomme på, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet, at der ikke kan betales med kontanter. Der er derfor ikke et krav om billetter ved arrangementer omfattet af undtagelsen.

Formålet med at indsætte bestemmelsen i § 81, stk. 5, i lov om betalinger er at kodificere den etablerede praksis for dispensationer fra kontantreglen. Der er ikke tale om en materiel ændring af den dispensationspraksis, der i forvejen er gældende. Der har ikke i den hidtidige dispensationspraksis været krav om, at der skulle opsættes skilte om den manglende mulighed for at betale med kontanter. Det er heller ikke formålet med lovforslaget at indføre et sådant krav, som går videre end den fastsatte dispensationspraksis.

2.1.6 Mulighed for at betale med kontanter ved driftsforstyrrelser

Den Europæiske Centralbank (ECB) vurderer, at forslaget er proportionalt, men anfører dog, at der i tilfælde af uforudsete situationer, hvor alternative betalingsmidler midlertidigt er ude af drift, skal sikres fleksibilitet med henblik på at lette afviklingen af betalingsforpligtelser med kontanter.

Derudover bemærker ECB, at kontanter fortsat spiller en vigtig rolle i samfundet, og at adgangen til at betale med kontanter er særlig vigtig for bestemte grupper i samfundet. ECB bemærker også, at kontanter kan spille en vigtig rolle ved forstyrrelser i betalingssystemet, og at de er robuste i forhold til cyberkriminalitet. På den baggrund glæder ECB sig over, at kontantreglen i lovforslaget opretholdes i Danmark, og at borgernes ret til at betale med kontanter fastholdes.

2.2 Databehandlingsregler i lov om betalinger

2.2.1 Udtrykkeligt samtykke, jf. § 124, stk. 2, i lov om betalinger

Finans Danmark (FIDA) ønsker generelt, at teksten i lovbemærkningerne lægger sig tættere op ad teksten i Det Europæiske Databeskyttelsesråds (Databeskyttelsesrådets) retningslinjer. FIDA fremhæver i den forbindelse forskellige konkrete tekststykker. Lovbemærkningerne synes flere steder at være mere begrænsende end Databeskyttelsesrådets retningslinjer.

Fortolkning af og tilsyn med reglerne håndteres af forskellige myndigheder, og FIDA understreger derfor behovet for tæt dialog mellem Datatilsynet, Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet.

FIDA mener, at bemærkningerne til § 124, stk. 2, skal fokusere mere på pligten til at indhente et kontraktuelt samtykke, og hvad det indebærer. FIDA vurderer, at det skal fremgå klart af aftalen med kunden, hvilken betalingstjeneste der udbydes, og hvilke typer af personoplysninger, der behandles ved levering af tjenesten. Dette skal fremgå klart og accepteres af kunden, når denne indgår aftalen.

FIDA ønsker, at bemærkningerne præciserer, at indhentelsen af samtykke kan håndteres ved, at betalingstjenesteudbydere beskriver behandlingen af personoplysninger i sin politik om databehandling eller i udbyderens rammeaftale. Det bør samtidig præciseres, at udbuddet af andre tjenester kræver et andet kontraktuelt samtykke.

FIDA mener, at bemærkninger skal indeholde et afsnit, der opsummerer de generelle GDPR-regler tilsvarende bemærkningerne til § 125, stk. 2.

Ifølge FIDA er det en fejlfortolkning, at det i bemærkningerne fremgår, at kravene i PSD2, og dermed § 124, stk. 2 i lov om betalinger, er mere restriktive end reglerne i GDPR. Denne bemærkning anføres tilsvarende af Dansk Fintech Alliance (DAFINA).

FIDA mener, at det skal præciseres i bemærkningerne, at en udbyder af en betalingstjeneste ikke som led i sin betalingstjeneste (opfyldelse af aftale under GDPR) kan indsamle andre oplysninger. Udbyderen kan dog godt indsamle oplysninger på andet grundlag, f.eks. en supplerende aftale med kunden.

FIDA fremhæver, at konsekvensen af tilbagekaldelse af et kontraktuelt samtykke skal præciseres yderligere, idet virkningen er en anden end ved tilbagekaldelse af et GDPR-samtykke, hvor tilbagetrækningen skal have øjeblikkelig virkning. Det bør klart fremgå, at der er tæt sammenhæng mellem kontrakten og samtykket. Hvis kunden tilbagekalder samtykket, så har kunden automatisk opsagt aftalen, da de to ting ikke kan eksistere hver for sig.

DAFINA støtter præciseringen af kravet om udtrykkeligt samtykke i § 124, stk. 2. DAFINA mener, at der i lovbemærkningerne sker en fortolkning af udtrykkeligt samtykke, som går videre end Databeskyttelsesrådets retningslinjer. Det ændrer retningslinjernes karakter fra at være vejledende og dynamiske til at være bindende og statiske. Retningslinjerne bør derfor ikke implementeres i lovbemærkningerne, men derimod i en vejledning, som i modsætning til bemærkningerne løbende kan justeres og tilpasses.

DAFINA fremhæver, at begrebet udtrykkeligt samtykke også anvendes i §§ 84 og 87 i lov om betalinger. Det skaber usikkerhed, når bemærkningerne til § 124, stk. 2, anvender udbydere af kontooplysningstjenester som eksempel, idet disse også omfattes af §§ 84 og 87. DAFINA mener ikke, at der skal være eksempler på udtrykkeligt samtykke efter §§ 84 og 87 i bemærkningerne til § 124, stk. 2. Det skal derimod fremgå af en vejledning. DAFINA mener, at eksemplet med kontooplysningstjenester bør udgå eller tilpasses formuleringen i Databeskyttelsesrådets retningslinjer.

DAFINA er bekymret for, at udbydere af kontooplysningstjenester og betalingsinitieringstjenester underlægges en mere snæver regulering end udenlandske konkurrenter, hvilket vil være til skade for innovationen og konkurrencen på området herhjemme.

Dansk Erhverv (DE) bakker op om de ordlydsmæssige ændringer i lovteksten, men er bekymrede for, at der via bemærkningerne foretages en egentlig realitetsændring af bestemmelsen, idet begrebet ”udtrykkeligt” samtykke gøres mere smalt end i den nugældende lov. DE opfordrer til, at der ikke lovgives i bemærkningerne samt at der ikke foretages en overimplementering af bestemmelsen.

Kommentar

Formålet med lovforslaget er at sikre en direktivnær implementering af artikel 94, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalings-tjenester i det indre marked og EU forordning om ophævelse af 2. betalingstjenestedirektiv, som er i overensstemmelse med Databeskyttelsesrådets retningslinjer. Det er derfor hensigten, at bemærkningerne i lovforslaget reflekterer retningslinjerne. Det er på nuværende tidspunkt ikke hensigten at udarbejde yderligere vejledning, som ønsket af en høringspart.

Det er ikke hensigten, at præciseringerne i bemærkningerne skal være mere restriktive end Databeskyttelsesrådets retningslinjer. Bemærkningerne vil derfor blive tilpasset i til Databeskyttelsesrådets retningslinjer som ønsket af høringsparterne. Afsnittene vedrørende kontraktuelt samtykke og muligheden for at tilbagekalde samtykke tilpasses.

Afsnittet i bemærkningerne, der angiver, at PSD2 og lov om betalinger stiller mere restriktive krav til behandlingen af personoplysninger, end hvis behandlingen af personoplysninger alene kunne ske efter databeskyttelsesforordningen, udgår, idet det ikke er afgørende for forståelsen af bestemmelsen.

Udbydere af kontooplysningstjenester udgår i et af eksemplerne i de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2. Det fremgår af pkt. 3 i Databeskyttelsesrådets retningslinjer, at "Disse retningslinjer fokuserer primært på kontooplysningstjenesteudbydere og betalingsinitieringstjenesteudbydere behandling af personoplysninger". Det vurderes derfor særligt relevant at have et eksempel med, som angår en af disse typer af udbydere i bemærkningerne, uden at forslaget til § 124, stk. 2, forveksles med §§ 84 og 87 i lov om betalinger, der også stiller krav om at indhente "udtrykkeligt samtykke".

2.2.2 Udtrykkeligt samtykke, jf. § 125, stk. 2, i lov om betalinger

Finans Danmark (FIDA) byder en harmonisering af de danske regler med PSD2 velkommen, herunder også at vælge at fortolke den danske særregel i lyset af PSD2 og Databeskyttelsesrådets retningslinjer. FIDA mener, at lovforslaget på nogle punkter indskrænker anvendelsesområdet for § 125. FIDA fremhæver, at en dansk særregel stiller udenlandske aktører i en gunstigere konkurrencesituation end danske virksomheder.

Det vedrører særligt afsnittet i de foreslåede specielle bemærkninger til § 125, stk. 2: "For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning."

FIDA henviser i den forbindelse til Det Europæiske Banktilsyns (EBA) Q&A (2018 4098), hvoraf det følger: "Articles 4(16) and 67(1),(2) PSD2 do not require that the account information service provider (AISP) provides the consolidated information to the payment service user (PSU) in order for the service to constitute an 'account information service' according to PSD2. The AISP may therefore transmit the consolidated information to a third party with the PSU's explicit agreement."

FIDA mener, at bemærkningerne kan give mere begrænsede muligheder for udbud af tjenester end den nuværende retstilstand. FIDA ønsker derfor, at det fremhævede afsnit udgår.

Dansk Fintech Alliance (DAFINA), Finans og Leasing samt Dansk Kredit Råd (DKR) har alle anført den ovenfor angivne betragtning, og ønsker alle, at det pågældende afsnit udgår fra lovbemærkningerne.

Finans og Leasing præciserer, at denne indholdsmæssige begrænsning ikke fremgår af bestemmelsens ordlyd. Der er derfor tale om ”lovgivning i bemærkningerne”, som ikke bør forekomme.

Finans og Leasing mener ikke, at det giver mening, at kunden selv først skal gennemse de oplysninger til brug for kreditværdighedsvurderingen, som et PSD2-selskab kan fremkomme med. Uanset hvad skal kreditgiver have adgang til de fulde oplysninger for at kunne leve op til ansvaret efter kreditaftalelovens § 7 c.

Finans og Leasing foreslår, at der tilføjes et nyt led i § 125, stk. 3, som skaber hjemmel til, at PSD2-oplysningerne kan anvendes, når det sker til opfyldelse af lovkrav om kreditværdighedsvurdering. Det er kunstigt at tale om en tjeneste, der er henvendt til forbrugeren, da det rettelig er en tjeneste, som med kundens udtrykkelige samtykke gør det muligt for kreditgiver at opfylde lovkravet om kreditværdighedsvurdering.

DKR mener, at afsnittet er uhensigtsmæssigt, fordi det redefinerer, hvordan ”direkte henvendt til brugeren” skal forstås. De oprindelige specielle bemærkninger i betænkningen af 30. maj 2017 definerer, at dette er “... tjenester, som brugeren selv ønsker, og som brugeren aktivt vælger at anmode om”. DKR mener derfor, at bemærkningerne er mere restriktive og dermed udgør en formodentlig utilsigtet, men substantiel ændring af lov om betalinger, der på ingen måde kan ses at være en direkte følge af den gældende databeskyttelseslovgivning.

DAFINA fremhæver, at § 125, stk. 2, er en dansk særbestemmelse, som er udtryk for dansk overimplementering på området. DAFINA støtter, at §§ 124, stk. 2, og 125, stk. 2, ordlydsmæssigt følges ad, hvad angår kravet om brugerens udtrykkelige samtykke.

DAFINA mener derimod, at stramningen af begrebet ”direkte henvendt til brugeren”, der også er et dansk særbegreb, indebærer en uhensigtsmæssig og unødigt overimplementering i forhold til PSD2. Det vil både være i strid med Finanstilsynets tidligere praksis og fortolkning af begrebet kontooplysningstjeneste, men også EBAs Q&A om kontooplysningstjenester af september 2019. DAFINA mener ikke, at sådanne altafgørende begreber bør overimplementeres eller låses fast i lovbemærkningerne. Det bør derimod fremgå af en vejledning eller orientering.

DAFINA understreger, at kontooplysningstjenestebegrebet, som er direkte underlagt Finanstilsynets tilsyn og fortolkning, ikke også indirekte bør blive underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn og fortolkning.

DAFINA fremhæver, at stramningen består i, at det ikke længere vil være tilstrækkeligt, at betalingsoplysningerne gøres tilgængelige for brugeren (uanset om denne vælger at se og gennemgå oplysningerne selv), og at det ikke er tilstrækkeligt, at det udtrykkelige samtykke fra brugeren i videregivelsessituationen er afgivet samtidig med brugerens udtrykkelige samtykke til kontooplysningstjenesten. Der skal derfor afgives udtrykkeligt samtykke i begge henseender. Hidtil har det været muligt at indhente to udtrykkelige samtykker samtidig, og sådan bør det også være fremadrettet. Ifølge DAFINA angår det udtrykkelige samtykke alene videregivelsen og ikke brugerens kendskab til oplysningerne som sådan. Det afgørende er, at løsningen fra den tredjemand, der modtager oplysningerne, i sig selv er direkte henvendt til brugeren.

DAFINA understreger, at såfremt det pågældende afsnit mod forventning medtages, bør det tilpasses, således at det tydeligt fremgår, at det er tilstrækkeligt, at betalingsoplysningerne blot er gjort tilgængelige for brugeren (uanset om brugeren vælger at gøre sig bekendt med oplysningerne eller ej). DAFINA mener, at det ligeledes er tilstrækkeligt, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til videregivelsen af oplysningerne samtidig med, at brugeren giver udtrykkeligt samtykke til indhentelsen af oplysningerne.

Forbrugerrådet Tænk ser positivt på større beskyttelse af forbrugernes betalingsdata, men mener, at det er problematisk, at forbuddet mod anvendelse af betalingsdata til andet end at gennemføre betalingen, ikke gælder for data indsamlet via adskilte systemer. Reglerne bør være teknologineutrale, så de også finder anvendelse på data indsamlet af særligt adskilte systemer.

Dansk Erhverv (DE) støtter at ændre § 125, stk. 2, i overensstemmelse med § 124, stk. 2. DE er bekymrede for, at der sker en realitetsændring af bestemmelsen via lovbemærkningerne, hvorved der sker en yderligere overimplementering af bestemmelsen. Det skyldes, at begrebet ”udtrykkeligt samtykke” gøres mere smalt end i den nuværende lov og at der samtidig sker en stramning af begrebet ”direkte henvendt til brugeren”. DE opfordrer til, at der ikke lovgives i bemærkningerne, samt at der ikke foretages en yderligere overimplementering af bestemmelsen. DE henstiller til, at EBAs praksis på området følges.

Kommentar

§ 125 i lov om betalinger er en dansk regel. Bestemmelsen fastsætter, hvilke formål betalingsoplysninger kan anvendes til.

Hensynet bag den nationale regel er at beskytte betalingsoplysninger. De oplysninger, der kan registreres om en brugers anvendelse af en betalings-tjeneste, kan være følsomme, idet virksomheder kan lagre oplysninger om brugerens adfærd og lave personprofiler af vedkommende.

Der må tages højde for de nationale regler på området, når EBAs Q&A læses. Det bemærkes herudover, at svaret på EBAs Q&A ikke er bindende for medlemslandene.

Afsnittet angående ”tjenester henvendt til brugeren” udgår fra bemærkningerne, da den mulige øgede forbrugerbeskyttelse ikke står mål med de negative effekter ved kravet om forudgående visning af oplysningerne. Et sådant krav vil stille danske institutter ringere end institutterne i resten af EU og vanskeliggøre kundemobiliteten. Det vil fortsat være et krav, at forbrugeren skal give samtykke til videregivelse.

Finans og Leasing foreslår, at der tilføjes et nyt led i § 125, stk. 3, som skaber hjemmel til, at PSD2-oplysningerne kan anvendes, når det sker til opfyldelse af lovkrav om kreditværdighedsvurdering. Formuleringen ”tjenester direkte henvendt til brugeren”, udgår. Det betyder at § 125, stk. 2, ikke er til hinder for, at oplysningerne kan behandles, såfremt anden relevant lovgivning tillader dette. Forslaget vil derfor ikke ændres i overensstemmelse med dette.

Bemærkningen fra Forbrugerrådet Tænk angår ikke umiddelbart de pågældende forslag til ændring af §§ 124, stk. 2 eller 125, stk. 2, i lov om betalinger. Erhvervsministeriet finder derfor ikke anledning til at foretage ændringer i lovforslaget på denne baggrund.

2.3 Ændringer til central investorinformation som følge af PRIIP-forordningen samt ændring af UCITS-direktivet

Finans Danmark (FIDA) anfører, at § 103 i lov om investeringsforeninger m.v., bør ændres, så danske UCITS, der kun udbydes til professionelle investorer, kan udarbejde et dokument med central investorinformation, der opfylder kravene efter det eksisterende EU-regelsæt frem for den nye PRIIP-forordning.

FIDA fremhæver, at der i det kommende ændringsdirektiv vil blive givet valgfrihed i forhold til, hvorvidt UCITS, der kun udbyder målrettede produkter til professionelle investorer, ønsker at udarbejde et dokument med central investorinformation (UCITS KIID) eller et dokument med central information (PRIIP KID).

FIDA opfordrer til, at § 103 ændres i overensstemmelse med det kommende ændringsdirektiv således, at der i Danmark gives valgfrihed mellem at udarbejde et UCITS KIID eller et PRIIP KID, når en UCITS udbyder andele alene til professionelle investorer.

Kommentar

Det følger af den gældende bestemmelse i § 103 i lov om investeringsforeninger, at der skal udarbejdes et dokument med central investorerinformation (UCITS KIID) ved udbud af andele i en dansk UCITS.

EU-forordningen om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) medfører, at der ved udbud af andele i en dansk UCITS til detailinvestorer skal udarbejdes et dokument med central information (PRIIP KID).

I et EU-ændringsdirektiv, offentliggjort 20. december 2021, angives det, at myndighederne ikke kræver, at der udarbejdes et UCITS KIID, såfremt der udarbejdes et PRIIP KID. Det følger endvidere, at PRIIP KID i al væsentlighed dækker de samme oplysningskrav som UCITS KIID.

Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal der fra 1. januar 2023 derfor udarbejdes et PRIIP KID, medmindre der kun sker udbud af andele til professionelle investorer.

Det er vigtigt, at en detailinvestor efter den 1. januar 2023 ikke modtager både UCITS KIID og PRIIP KID. Såfremt den danske UCITS udarbejder begge dokumenter, bør kun PRIIP KID udleveres, da dokumentet anses for at opfylde de krav, der gælder for UCITS KIID.

En UCITS, der alene udbyder andele til professionelle investorer, kan vælge mellem at udarbejdes et UCITS KIID eller et PRIIP KID.

2.4 Behandling af personnummer

2.4.1 Præcisering af anvendelsesområde og forholdet til databeskyttelsesreglerne

Forbrugerombudsmanden anfører, at det grundlæggende hensyn til at beskytte forbrugernes fortrolige oplysninger bør vægte højere end hensynet til at lette den administrative byrde for de omfattede virksomheder ifm. identificeringen af deres kunder. Forbrugerombudsmanden modtager ofte klager fra forbrugere, som ønsker at hemmeligholde deres personnummer, hvorfor et samtykke, efter Forbrugerombudsmandens opfattelse, er en passende begrænsning.

Forbrugerombudsmanden peger særligt på, at lovforslaget medfører en næsten ubegrænset adgang til behandling af personnumre, da definitionerne af hhv. administrative opgaver og rådgivning er brede, og der også gives en ikke udtømmende række af eksempler på omfattede opgaver i bemærkningerne. Derudover er det ikke kun kunders personnumre, som banker, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber får mulighed for at behandle, men også personnumre på personer, som ikke er kunder, herunder kautionister, garantistillere og skadelidte.

Forbrugerombudsmanden mener desuden ikke, at det fremgår klart af bemærkningerne til lovforslaget, om den entydige identifikation skal være *nødvendig* for udførelse af den givne opgave, eller om den entydige identifikation i nogle tilfælde kan opnås på anden og mindre indgribende måde end ved behandling af et personnummer. Forbrugerombudsmanden mener derfor, at den foreslåede bestemmelse vil svække forbrugerbeskyttelsen og bør udgå af lovforslaget.

Forbrugerrådet Tænk har anført, at de støtter den foreslåede hjemmelsbestemmelse, men at det i lovteksten bør præciseres, at det kun skal gælde eksisterende kundeforhold, så bestemmelsen ikke gælder for tilbudsgivning eller øvrige situationer, hvor der ikke eksisterer et gensidigt kontraktforhold.

Finans Danmark (FIDA) anfører, at de støtter den nye personnummerbestemmelse, men de mener, at det er unødigt begrænsende, at bestemmelsen skal anvendes med henblik på en entydig identifikation, hvorfor de foreslår, at den del af bestemmelsen udgår.

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at de støtter den nye personnummerbestemmelse, som gør det muligt at forbedre og forenkle kundebetjeningen.

F&P foreslår dog, at 2. pkt. i bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed præciseres, så det fremgår, at 1. pkt. ikke finder anvendelse på forsikrings-selskabers tilbudsgivning. Ændringen vil gøre det klart, at formålet med 2. pkt. ikke er helt at forbyde behandlingen af personnummer ved tilbudsgivning, idet behandlingen blot kræver et databeskyttelsesretlig hjemmel for at kunne finde sted.

Datatilsynet anfører, at ifølge artikel 5, stk. 1, litra b, databeskyttelsesforordningens skal personoplysninger som nævnt indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål. De specifikke formål med behandlingen af personoplysninger skal således være fastlagt, når personoplysningerne indsamles. En viderebehandling må således ikke – for at være i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b – ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet.

Datatilsynet anfører også, at de ikke med høringssvaret generelt har forholdt sig til, om en viderebehandling med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være uforeneligt med det formål, til hvilket personnummeret evt. måtte være indsamlet tidligere i medfør af hvidvaskreglerne. Denne vurdering må foretages af de pågældende finansielle virksomheder mv. i hvert enkelt tilfælde.

Sidst anfører Datatilsynet, at der i de specielle bemærkninger til de tre bestemmelser er oplyst eksempler på en række opgaver, hvor virksomhederne kan behandle personnummer, hvis der er behov for entydig identifikation ved udførelsen af disse. Datatilsynet har i den forbindelse noteret sig, at formålet med handlingerne skal være med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Dette giver herefter ikke umiddelbart Datatilsynet anledning til yderligere bemærkninger.

Kommentar

Med lovforslaget foreslås en hjemmel for en del af de virksomheder, som Finanstilsynet har under tilsyn, til at kunne behandle oplysning om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Ift. Forbrugerombudsmandens generelle bemærkninger om hensynet mellem forbrugernes ønske om hemmeligholdelse af deres personnummer og behovet for entydig identifikation bemærkes følgende. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget er den entydige identifikation afgørende for både kunder og de finansielle virksomheder, så eksisterende kunder nemt og enkelt kan få administreret deres finansielle produkter m.v., modtage rådgivning eller komme i kontakt med den finansielle virksomhed på sikker vis. Desuden er finansielle virksomheder vant til at håndtere personnummeret på fortrolig og sikker vis, herunder f.eks. i forbindelse med hvidvaskprocedurer, indberetninger til Skatteforvaltningen af udbetalte skattepligtige erstatninger, udbetalinger til NemKonto m.v.

I dag er de finansielle virksomheder og andre virksomhedstyper under Finanstilsynets tilsyn afhængige af at få et samtykke til behandling af oplysning om personnummer. Kunden kan dog til enhver tid trække samtykket tilbage, hvorfor det ikke nødvendigvis udgør en holdbar behandlingshjemmel.

Det vurderes, at virksomhederne har behov for at foretage såvel rådgivningsmæssige opgaver som administrative opgaver, hvor det er nødvendigt, at virksomhederne har en entydig identifikation af den pågældende kunde eller person tilknyttet til kundeforholdet. Det vurderes derfor, at hensynet til en entydig identifikation i disse tilfælde vægter højere end forbrugerens ønske om ikke at udlevere sit personnummer, hvorfor det er nødvendigt at beholde bestemmelsen i lovforslaget

Forbrugerombudsmanden er konkret bekymret for, at det ikke klart nok fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, om den entydige identifikation skal være nødvendig for udførelse af den givne opgave.

For at imødekomme Forbrugerombudsmandens bemærkning foreslås det at præcisere selve lovtæksten. Som det også fremgår af bemærkningerne, vil den foreslåede bestemmelse medføre, at finansielle virksomheder kan

anvende personnummeret, hvis der er behov for entydig identifikation. Det har derfor været intentionen, at behandling af oplysning om personnummer skal bruges, når det er nødvendigt for virksomheden, at der sker en entydig identifikation. Dette bør fremgå af selve lovteksten og der vil derfor blive indsat "nødvendig" foran entydig identifikation i bestemmelsen.

Forbrugerrådet Tænk foreslår, at bestemmelsen kun finder anvendelse i eksisterende kundeforhold, herunder hverken tilbudsgivning eller hvor der i øvrigt ikke er indgået en gensidig kontrakt. Det foreslås, at indarbejde 2. pkt., i bestemmelsens 1. pkt., idet der i 1. pkt. indsættes en henvisning til eksisterende kundeforhold. Det vil stadig være muligt for virksomhederne at behandle personnummer i forbindelse med tilbudsgivning med kundens samtykke, eller hvis der findes en behandlingshjemmel i en anden lovgivning, f.eks. hvidvaskreglerne. Dette fremgår allerede af bemærkningerne til lovforslaget. Det vurderes dog, at det er en for vid begrænsning, hvis bestemmelsen alene skal vedrøre direkte kunder, dvs. hvor der er indgået en gensidig kontrakt, som Forbrugerrådet Tænk også har foreslået. Det skyldes, at det vurderes relevant for virksomhederne, at de kan behandle oplysning om personnummer for personer, som ikke er direkte kunder i gensidig kontrakt, f.eks. kautionsister, skadelidte og begunstigede, men dog kun for personer, som har en relation til et eksisterende kundeforhold.

Finans Danmark foreslår, at "med henblik på en entydig identifikation", udgår af bestemmelsen. Dette forslag imødekommes dog ikke, jf. bemærkningerne til Forbrugerombudsmandens bekymring om "nødvendigheden" af entydig identifikation ovenfor.

Forsikring & Pension (F&P) foreslår, at formuleringen af 2. pkt. bør ændres, så gøres klart, at forsikringsselskaber kan anvendes personnummer i forbindelse med tilbudsgivning, men at der blot i disse tilfælde fortsat vil være krav om samtykke (dvs. at 1. pkt. ikke finder anvendelse). Ved en nærmere vurdering af det eksisterende 2. pkt. er det blevet klart, at det kan give den forståelse, at andre finansielle virksomheder har mulighed for at behandle personnummeret i forbindelse med tilbudsgivning. Det er ikke meningen. Det bør fremgå tydeligere af bestemmelsen, at det gælder for alle typer af virksomheder. F&P's forslag imødekommes og uklarheden fjernes, idet 1. og 2. pkt. skrives sammen med en henvisning til eksisterende kundeforhold, jf. bemærkningen til Forbrugerrådet Tænk's forslag.

Datatilsynet påpeger vigtigheden af, at virksomhederne anvender den nye behandlingshjemmel i samspil med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen. Det foreslås derfor, at en beskrivelse af artikel 5 skrives ind i såvel de almindelige og specielle bemærkninger, så det tydeligt fremgår, at vurderingen af, om en viderebehandling med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret evt. måtte være indsamlet tidligere i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

2.4.2 Indførelse af samme behandlingshjemmel i andre særlove

Finans Danmark (FIDA) og Finans og Leasing (F&L) foreslår, at der indsættes en tilsvarende bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomheder.

FIDA foreslår tillige samme bestemmelse indført for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter.

Kommentar

Lovforslaget indfører muligheden for at behandle oplysning om personnummer for finansielle virksomheder og nogle andre typer af virksomheder, som Finanstilsynet har under tilsyn.

Finans Danmark og Finans og Leasing foreslår, at forbrugslånsvirksomheder skal have samme mulighed. Dette er Finanstilsynet enig i, da disse virksomheder i vidt omfang har de samme behov for at kunne foretage en entydig identifikation af personer, som pengeinstitutter. Herudover er virksomhederne under særligt tilsyn af Finanstilsynet. Det foreslås derfor, at lovforslaget skal indeholde mulighed for at behandle personnummer for forbrugslånsvirksomheder.

Det er tillige foreslået, at betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter skal have samme mulighed for at behandle oplysning om personnummer. Det fremgår dog af lovforslagets § 5, nr. 4, at § 124, stk. 2, i lov om betalinger foreslås nyaffattet, så det bliver præciseret, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke. Reglen stammer fra 2. betalingstjenedirektiv, og reglen har således forrang frem for den foreslåede personnummerbehandlingsbestemmelse. Derfor er det ikke muligt, at indsætte en tilsvarende behandlingshjemmel i lov om betalinger.

2.4.3 Factoringselskabers og leasingselskabers mulighed for at behandle personnumre

Finans & Leasing foreslår, at factoringselskaber og leasingselskaber skal have samme mulighed for at behandle deres kunders personnummer som de typer af finansielle virksomheder, der gives muligheden med lovforslaget. Det anføres, at de samme hensyn for entydig identifikation af kunderne også gør sig gældende for disse typer af virksomheder.

Kommentar

Det vil blive overvejet, om forslaget fra Finans og Leasing giver anledning til øvrige ændringer af den finansielle lovgivning.

2.4.4 Andre bemærkninger til bestemmelsen om behandling af personnummer

Finans Danmark (FIDA) har anført, at der i bemærkningerne bør henvises til formuleringer i den kommenterede databeskyttelsesforordning og –lov, hvor der står, at hvis der er særlig hjemmel til at behandle oplysning om

personnummer, kan virksomheden efter Datatilsynets praksis tillige anvende oplysningerne internt for administrative formål, der har sammenhæng med den behandling, der er særlig hjemmel til.

Derudover ønsker FIDA, at definitionen af rådgivning i bemærkningerne ikke begrænses til, hvad der fremgår af § 8, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder, og at det bør anføres, at ”administrative opgaver” skal forstås bredt.

FIDA kommer også med konkrete forslag på yderligere eksempler til listen af opgaver, hvor virksomhederne kan behandle oplysning om personnummer, hvis der er behov for entydig identifikation.

Sidst ønsker FIDA, at bemærkningerne bør forholde sig eksplicit til samspillet med videregivelsesreglerne.

Kommentar

Bemærkningerne til lovforslaget beskriver dels, hvordan den nye bestemmelse skal forstås, dels samspillet med andre relevante regler, herunder reglerne i databeskyttelsesforordningen.

Det vurderes dog, at bemærkningerne til en regel i den finansielle regulering ikke skal beskrive, hvordan databeskyttelsesreglerne kan anvendes i praksis. Derudover vurderes det, at bestemmelsen ikke er relevant i forhold til reglerne om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Nogle af de konkrete eksempler fra FIDA på opgaver, hvor det er nødvendigt med en entydig identifikation, vurderes at være relevante, dette gælder f.eks. i forhold til tinglysning og registrering af pant samt gældsinddrivelse. Andre af eksemplerne vurderes ikke at være relevante, bl.a. fordi det ikke er nødvendigt at sikre en entydig identifikation, dette gælder f.eks. administrative opgaver i forbindelse med markedsføring og test af systemer. Derfor vil der i bemærkningerne til lovforslaget alene blive tilføjet de eksempler, som vurderes relevante.

2.5 Forbrugerombudsmandens kompetence

Finans Danmark (FIDA) bemærker, at Forbrugerombudsmanden med lovforslaget får kompetence til at anlægge sager vedrørende det simple låneoverblik.

FIDA er generelt betænkelige ved dobbeltkompetencer. Dobbeltkompetence giver anledning til usikkerhed for både forbrugere og institutter og til tider manglende overensstemmelse mellem de to myndigheders fortolkning af regler. Denne dobbeltkompetence er udtryk for en principiel problemstilling, som FIDA gerne vil opfordre til, bliver adresseret. Finans Danmark indgår meget gerne i en dialog herom.

Kommentar

Forslaget om, at Forbrugerombudsmanden får adgang til at behandle sager vedrørende det simple låneoverblik ligger i naturlig forlængelse af principperne for kompetencefordeling mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet.

Finanstilsynet udøver et sektortilsyn med fokus på finansielle virksomheder, mens Forbrugerombudsmanden fører et generelt adfærdstilsyn, der dækker hele markedet.

Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet søger at koordinere deres virksomhed for at sikre overensstemmelse mellem de to myndigheders fortolkning af regler i overensstemmelse med samarbejdsaftalen mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden vedrørende finansielle virksomheder.

I forbindelse med at der er tilkommet nye områder, hvor Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begge har kompetencer, er samarbejdsaftalen mellem myndighederne ved at blive revideret.

2.6 Forsikringssekskabernes syge- og ulykkesforsikringer (SUL)

2.6.1 Generelle bemærkninger

Forsikring og Pension (F&P) bemærker, at de foreslåede ændringer relateret til SUL-produkter indebærer en ny og betydelig detailregulering af syge- og ulykkesforsikringer. Det er bl.a. afgørende for F&P, at modellen med pensionsopsparing og forsikringsydelse (SUL) i ét produkt fortsat kan eksistere.

Kommentar:

Flere pensionssekskaber sælger pensionsopsparinger og forsikringsydelser som et samlet produkt. De foreslåede præciseringer af SUL-reglerne ændrer ikke på, at sekskaberne gerne må sælge disse produkter samlet. Præciseringerne indebærer, at produkterne skal håndteres i overensstemmelse med kravene i loven, herunder krav om særskilt forvaltning, så det sikres, at livsforsikringsvirksomheden forvaltes særskilt fra skadesforsikringsvirksomheden (SUL-forsikringerne) med henblik på at sikre beskyttelsen af livsforsikringskunderne og deres pensioner.

2.6.2 Lige konkurrence

Den danske Aktuarforening (DDA) henviser i sit høringssvar til, at håndhævelse af de justerede regler for livsforsikringssekskabers syge- og ulykkesvirksomhed kan føre til manglende "Level Playing Field" imellem sekskaber, der tegner tab af erhvervsevne-produkter som livsforsikring, og virksomheder, der tilbyder dækningerne som skadesforsikring (SUL). DDA henviser endvidere til, at SUL-underskuddene vidner om en hård konkurrence om firmakunder og at man kan frygte, at de bedste forhandlere fortsat får rabat på bekostning af andre, f.eks. mindre virksomheder, for hvem priserne sættes op for at opnå den ønskede holdbarhed.

DDA bemærker i øvrigt, at der har været argumenter fremme om, at de lave priser på SUL-forsikringer har holdt skadesforsikringsselskaber ”ude af markedet”, og at de nye krav om særskilt forvaltning derfor vil øge konkurrencen til gavn for kunderne. Konkurrencen bliver dog ikke på lige vilkår, da skadesforsikringsselskaberne ikke er pålagt krav om ”særskilt forvaltning” og ”holdbar forretningsmodel” for deres SUL-forsikringer. Skadesforsikringsselskaber skal (alene) udvise holdbarhed for deres samlede forretning og ikke pr. produkt eller forretningsben.

Forsikring & Pension henviser ligeledes til, at det er vigtigt at sikre lige konkurrence mellem livsforsikringsselskaber, der sælger pensionsopsparing og SUL-forsikringer samlet og andre aktører, blandt andet fra udlandet, der udbyder SUL-forsikringer som et enkeltstående produkt.

Kommentar:

De foreslåede præciseringer vedrører alene livsforsikringsselskabers udbud af syge- og ulykkesforsikring (SUL-forsikringer), dvs. den skadesforsikringsvirksomhed, som visse livsforsikringsselskaber har tilladelse til at udøve i tillæg til selskabets primære tilladelse som livsforsikringsselskab. Livsforsikringsselskabers udbud af SUL-forsikringer reguleres efter samme regler som skadesforsikringsselskaber generelt.

Reglerne omhandler ikke livsforsikringsselskabers udbud af såkaldte tab af erhvervsevne-produkter, dvs. livsforsikringsselskabernes modstykke til SUL-forsikringer, der tegnes som såkaldte ”komplementærforsikringer” i et livsforsikringsselskab. Komplementærforsikringer til livsforsikring reguleres som livsforsikringsprodukter og af samme regulering som livsforsikringsselskaber i øvrigt.

Når tab af erhvervsevne-produkter udbydes under livsforsikringsregler, er de underlagt krav om, at hver enkelt kontrakt skal tegnes betryggende, dvs. forsigtigt, så de i udgangspunktet forventes at give overskud, og at over- og underskud skal fordeles rimeligt.

I regulatorisk henseende betyder level playing field, at produkter, der i det væsentlige er ens, behandles ens, dvs. er underlagt samme regelsæt.

Der er imidlertid tale om to forskellige regelsæt for skadesforsikring og livsforsikring. Det skyldes, at der er væsensforskelle mellem produkter i livs- og skadesforsikring, herunder i forhold til fastsættelsen af præmierne. I forhold til SUL-forsikringer handler reglerne om at sikre holdbarhed, og i forhold til tab af erhvervsevne produkter, der oprettes i et livsforsikringsselskab, skal præmierne være fastsat forsigtigt for at skabe sikkerhed for de langt løbende kontrakter, som disse typer forsikringer er.

Mens der er tale om to forskellige regelsæt, så vurderes det dog overordnet, at de eksisterende regler om betryggende grundlag og rimelig be-

handling på livsforsikringsområdet giver en ensartet beskyttelse og hermed lige konkurrencevilkår for tab af erhvervsevneforsikring som livsforsikringsvirksomhed sammenlignet med reglerne for SUL-virksomhed inklusiv de foreslåede præciseringer. Finanstilsynet har fokus på betryghed og rimelighed i sit løbende tilsyn.

Det kan ikke afvises, at der kommer konkurrence fra udenlandske skades- eller livsforsikringsselskaber. Selskaber fra de øvrige EU-lande vil være underlagt den samme bagvedliggende EU-regulering som de danske selskaber. Selskaber fra 3. lande vil skulle oprette en filial i et EU-land for at udbyde SUL-forsikringer på EU's indre marked (herunder Danmark), og en sådan filial vil derfor ligeledes være underlagt den bagvedliggende EU-regulering. Det bemærkes i den sammenhæng, at Finanstilsynet i forbindelse med udarbejdelse af de nye regler for SUL orienterede sig om reglerne og situationen i nogle sammenlignelige EU-lande. I disse EU-lande var der ikke problemer med strukturelle underskud på SUL-forretningen.

2.6.3 Holdbar forretningsmodel for SUL-forsikringer

2.6.3.1 Definitionen af begrebet holdbar forretningsmodel

Forsikring & Pension (F&P) ønsker en del af teksten fra de foreslåede lovbemærkninger om definitionen af en holdbar forretningsmodel indskrevet i selve lovbestemmelsen. F&P henviser i den forbindelse til, at det er uklart, hvad kravene reelt er til en holdbar forretningsmodel, og at Finanstilsynet med loven får en meget bred ramme at agere ud fra. F&P fremhæver, at der derfor er behov for en tæt dialog med branchen om implementeringen af disse dele af lovforslaget – ikke mindst om den nærmere præcisering i praksis af begrebet holdbar forretningsmodel.

F&P henviser i øvrigt til, at den danske branche har den 3. største kapitaloverdækning i Europa, selvom der over årene er opbygget ubalancer mellem indtægterne på den ene side og skadesudgifter på den anden side i SUL-forretningen. F&P henviser endvidere til, at det "bundlede" produkt er økonomisk bæredygtigt, hvor det "bundlede" produkt er, når livsforsikringsproduktet (dvs. pensionsproduktet) og SUL-forsikringen sælges samlet til kunden (de to produkter sælges som en samlet pakke).

Kommentar:

Kravet om en holdbar forretningsmodel er ikke nyt, idet kravet følger af den gældende § 344 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet i sit tilsyn skal lægge vægt på holdbarheden af virksomhedernes forretningsmodeller.

Den primære ændring med lovforslaget bliver, at der sker en præcisering af forventningerne til den særskilte forvaltning af skadesforsikringsvirksomhed (syge- og ulykkesforsikringer, SUL-virksomhed) og livsforsikringsvirksomhed, når begge typer forsikringsvirksomhed udøves i samme

selskab. Herunder præciseres det, at særskilt forvaltning forudsætter, at forretningsmodellen for hvert forretningsben skal være holdbar. De foreslåede præciseringer skal sikre, at holdbarheden af en forretningsmodel for et selskab, der driver både livsforsikringsvirksomhed og SUL-virksomhed, vil blive vurderet både samlet og for de to områder hver for sig.

Det følger af forslagetets lovbemærkninger, at der ved vurdering af om en forretningsmodel er holdbar skal lægges vægt på, at selskabet i en given driftsplansperiode har en så stor indtjening, at den kan dække de relevante kapitalkrav og eventuelle stigninger heri.

Det vil bero på en konkret vurdering, om en forretningsmodel kan anses for at være holdbar. For at belyse hvad der vil blive inddraget i vurderingen af holdbarheden, så præciseres f.eks. kravet om, at de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til de to områder (livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed), ikke må bæres af den anden form for virksomhed. Formålet med at stille de pågældende krav er at sikre, at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben, herunder at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer af virksomhed. Dette indebærer, at de to forretningsben, SUL-virksomhed og livsforsikringsvirksomhed, skal drives med overskud.

F&P henviser til, at det "bundledede" produkt er økonomisk bæredygtigt. Lovforslaget præciserer, at det ikke er tilstrækkeligt at se på det samlede produkt, dvs. at der ikke kan tages afsæt i, at det "bundledede" produkt samlet set er økonomisk bæredygtigt, da de to forretningsben hver især skal være holdbare.

Selskaberne skal til enhver tid kunne dokumentere, at forretningsbenene hver især har en holdbar forretningsmodel. Det forhold, at der har været systematiske underskud i en historisk periode og/eller forventes systematisk underskud i den strategiske planlægningsperiode, vil kunne betyde, at forretningsmodellen ikke er holdbar og derfor ikke lever op til kravene om særskilt forvaltning. Denne vurdering er uafhængig af kapitaloverdækningens størrelse.

F&P's ønsker konkret, at en del af teksten fra de foreslåede lovbemærkninger om definitionen af en holdbar forretningsmodel indskrives i selve lovbestemmelsen.

Det vurderes imidlertid ikke muligt at give en udtømmende definition af en holdbar forretningsmodel i selve lovteksten, da holdbarheden beror på en konkret vurdering af forretningsmodeller, som løbende ændres og tilpasses i takt med, at kundernes behov og de økonomiske forhold i samfundet i øvrigt ændrer sig. Det vurderes dog at bemærkningerne giver en tilstrækkelig beskrivelse af, hvad der kan indgå i vurderingen af, om en forretningsmodel er holdbar.

2.6.3.2 Bemærkningernes beskrivelse af tidligere økonomiske ubalancer og underskud på SUL-forretningen

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at det ikke er korrekt, når lovforslaget i forhold til de økonomiske ubalancer, der er set gennem de senere år i relation til SUL-forretningen, henviser til, at der har vist sig at være afhængigheder mellem de to forretningsben, således, at der løbende har været behov for tilskud fra livsforsikringsvirksomhedsaktiviteterne til SUL-aktiviteterne. F&P anfører, at SUL-aktiviteterne har været finansieret af selskabernes egenkapital og ikke fra pensions-/livsforsikringsområdet.

Kommentar:

F&P anerkender i sit hørings svar, at det er korrekt, at der har været underskud over de senere år. F&P's bemærkning går på, at nedenstående uddrag fra de almindelige bemærkninger ikke er en korrekt fremstilling, da underskud på SUL-aktiviteterne har været finansieret af selskabernes egenkapital og ikke fra pensions-/livsforsikringsområdet.

Følgende indgik i de almindelige bemærkninger i høringsversionen af lovforslaget:

”... virksomhederne gennem de senere år har præsteret meget store underskud [på deres SUL-forretning]. Det har vist sig, at der har været afhængigheder mellem de to forretningsben, således at der løbende har været behov for tilskud fra livsforsikringsvirksomhedsaktiviteterne til SUL-aktiviteterne”.

F&P's bemærkning imødekommes ved, at der vil blive foretaget en tilpasning i den beskrivende tekst vedrørende forsikrings selskabernes tidligere underskud på SUL-forretningen.

Det vil fremgå, at behovet for at dække underskud skyldes, at præmierne for SUL-dækningerne ikke har været tilstrækkelige til at dække de fornødne hensættelser til SUL-produkterne. Det afspejler, at selskaberne i vid udstrækning har indgået aftaler, hvor SUL-forsikringer er solgt med forventet tab, mens pensionsopsparingsprodukterne er solgt med forventning om fortjeneste. Da præmierne for SUL-forsikringerne ikke har været tilstrækkelige til at dække de fornødne hensættelser til SUL-forretningen, har hensættelserne i varierende grad været dækket med egenkapital, samt midler hidrørende fra forventede fortjeneste (fortjenstmargen) på kontraktens pensionsopsparingsdel i livsforsikringsvirksomheden. Der har således været disponeret over et skøn over fremtidig fortjeneste på pensionsopsparingsdelen, før fortjenesten faktisk er indtjent.

Det bemærkes i denne sammenhæng, at de løbende underskud på SUL-forretningen indebærer en risiko i lyset af kravene i Solvens II-direktivets

artikel 74 om særskilt forvaltning, da kravene bl.a. indebærer, at de livsforsikredes interesser ikke må tilsidesættes, og at overskud fra livsforsikringsvirksomheden (typisk pensionsopsparingsvirksomheden) udelukkende må komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis selskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed. Dette er af hensyn til beskyttelsen af livsforsikringskunderne og deres pensioner. Det overordnede formål med en præcisering af reglerne er at sikre varetagelse af forsikringstagernes interesser.

2.6.4 Eksterne årsregnskaber

Forsikring & Pension lægger til grund, at de foreslåede lovændringer ikke får nogen indvirkning på reguleringen på det eksterne årsregnskab.

Kommentar:

Det er korrekt, at reglerne ikke indebærer en ændring af de gældende regler om for forsikringssekskabernes årsregnskaber, hvorfor virksomhederne i forhold til det eksterne årsregnskab fortsat vil skulle opfylde de samme krav, som er fastsat i dag.

Indstilling

Det indstilles, at der ikke foretages ændringer i lovforslaget.

2.6.5 Rapportering vedr. selskabernes SUL-virksomhed

Forsikring & Pension (F&P) bemærker endvidere, at kravene til rapportering om virksomhedernes SUL-virksomhed af hensyn til en fornuftig implementering først bør gælde fra udgangen af 2022.

F&P opfordrer desuden til, at det i lovbemærkningerne indføres, at der kan dispenseres fra indberetningskrav, hvis selskabet dokumenteret over en årrække har haft overskud på SUL-forretningen.

Kommentar:

F&P bemærker, at kravene til rapportering om virksomhedernes SUL-virksomhed først bør gælde fra udgangen af 2022. Hertil skal det bemærkes, at der ultimo 2021 blev udstedt en justeret bekendtgørelse om livsforsikringssekskabernes syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, som fastsætter, at virksomhederne skal indsende indberetninger og redegørelser en gang årligt, senest 14 uger efter kalenderårets afslutning. Da bekendtgørelsen træder i kraft 1. januar 2022 vil første indberetning skulle ske senest 14 uger efter udgangen af 2022.

Ud over de løbende indberetninger, som følger direkte af bekendtgørelsen, har Finanstilsynet behov for en engangsindberetning ved ikrafttrædelse af bekendtgørelsen. Engangsindberetningen vil være pr. 1. januar 2022 og fristen for engangsindberetningen vil være 14 uger efter 31. december 2021. Engangsindberetningerne vurderes at være nødvendige i lyset af de store og vedvarende SUL-underskud, og skal understøtte tilsynet med, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke tilsidesættes.

Kravene relateret til indberetning bør være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med det relevante forsikringsselskabs virksomhed. Bekendtgørelsen fastsætter derfor, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering kan give dispensation fra alle eller dele af indberetningskravene ud fra et proportionalitetshensyn. Dette kan f.eks. være i tilfælde, hvor et selskab historisk har haft overskud på SUL-virksomheden og ikke deltager i konkurrencen om firmaordninger. De øvrige krav i bekendtgørelsen gælder uanset en eventuel dispensation for indberetninger.

2.6.6 Om særskilt forvaltning stiller krav om særskilt organisering af virksomheden

Forsikring & Pension bemærker, at lovforslaget anvender ordlyden ”virksomhedens organisation” nederst side 62. Det kan give det indtryk, at der ikke kun skal ske en særskilt forvaltning, men at der er krav om særskilt organisering, hvilket ville være at gå videre, end hvad gælder ifølge Solvens II-direktivets artikel 73 og 74.

Kommentar:

Henvisningen på side 62 er en henvisning til de gældende regler, der forudsætter, at en ansøgning om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne for at opnå tilladelse er opfyldt, herunder oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens organisation.

Der gælder i medfør af reglerne for livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed en række krav, som sådanne virksomheder skal iagttage, herunder krav til, hvordan forvaltningen skal foregå, og hvordan kapitalkrav skal opgøres og dækkes, og hvordan virksomhedernes styring af den særskilte forvaltning skal foregå i praksis.

Der indføres dog ikke med lovforslaget et krav om, at der skal etableres en særskilt organisation af hhv. livsforsikrings- og SUL-virksomheden.

2.6.7. Administrative konsekvenser fsva. SUL

Forsikring & Pension (F&P) har i forhold til de præciserede regler for livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringer (SUL) bemærkninger til de administrative konsekvenser af lovforslaget. F&P er af den opfattelse, at der i lovbemærkningerne ikke er taget højde for eller oplyst om de administrative byrder ved ændringerne af reglerne for SUL. F&P anfører, at byrderne er omfattende på grund af ændrede krav, og at omkostningerne ved ændringerne vil være væsentlig højere end lovforslaget giver indtryk af.

Kommentar

Finanstilsynet har for nylig foretaget forskellige justeringer i bekendtgørelse om livsforsikringssselskabernes syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed (SUL-virksomheden) med det formål at sikre bedre beskyttelse af forsikringstagerne. Den ændrede bekendtgørelse er udstedt med hjemmel i den gældende lov.¹

Bekendtgørelsen er udstedt i november og træder i kraft 1. januar 2022. Det er korrekt, at bekendtgørelsen medfører administrative konsekvenser. Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har dog foretaget vurdering af de administrative konsekvenser både i forbindelse med præhørings- og høringsprocessen af bekendtgørelsen. I begge tilfælde har OBR vurderet, at de administrative konsekvenser i forbindelse med ændring af bekendtgørelsen er under 4 mio. kr. årligt. Finanstilsynet støtter denne vurdering. I forbindelse med høring af bekendtgørelsen er denne tilpasset, så Finanstilsynet efter en konkret vurdering kan give dispensation fra alle eller dele af indberetningskravene ud fra et proportionalitetshensyn.

Lovforslaget ændrer ikke i sig selv ved selskabernes administrative forpligtelser, når de udbyder SUL-forsikringer i tillæg til deres livsforsikringsvirksomhed (pensionsvirksomhed). De administrative konsekvenser følger således af bekendtgørelsen, som træder i kraft den 1. januar 2022.

Forsikring & Pension anførte dog som en del af høringen af bekendtgørelsen, at der ikke var tilstrækkelig klarhed om begrebet "holdbar forretningsmodel". Det bemærkes i den sammenhæng, at kravet om en holdbar forretningsmodel følger af gældende § 344 i lov om finansiel virksomhed, hvor det fremgår, at Finanstilsynet i sit tilsyn skal lægge vægt på holdbarheden af virksomhedernes forretningsmodeller.

Det blev vurderet hensigtsmæssigt på den ene side at imødekomme branchens ønske om yderligere klarhed og samtidig at lave en præcisering af de regler i lov om finansiel virksomhed, der vedrører samme område, hvilket bl.a. indebærer en mere tydelig implementering af Solvens II-direktivet og en række præciseringer af reglerne generelt set på området. Det er baggrunden for, at der indgår en præcisering på området i det fremsatte lovforslag.

2.7. Ændrede regler om accessorisk virksomhed og anden virksomhed for forsikringssselskaber

2.7.1 Ændring som følge af samspil med Solvens II-forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at formålet med definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II-forordningen er at regulere,

¹ Der er tale om bekendtgørelse nr. 2003 af 01/11/2021 - Bekendtgørelse om livsforsikringssselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Kan findes [her](#).

hvornår en aktivitet, der udøves i et datterselskab, har en så nær tilknytning til forsikringsvirksomheden, at denne type af aktivitet skal indgå i beregningen af solvensen. Der er altså ingen direkte sammenhæng mellem definitionen af accessorisk servicevirksomhed og de tilladelsespligtige aktiviteter, som et forsikringssselskab kan varetage, jf. artikel 18, stk. 1, litra a, i Solvens II-direktivet.

F&P mener, at det forekommer forkert at anvende definitionen af accessorisk servicevirksomhed til at afgrænse området for de aktiviteter, der kan drives inden for rammerne af selve forsikringsvirksomheden, dvs. som accessorisk virksomhed.

Kommentar

Forslaget til ændringen af reglerne om accessorisk virksomhed sker på baggrund af, at Erhvervsministeriet har været i dialog med EU-Kommissionen om fortolkningen af samspillet mellem reglerne i Solvens II-direktivets artikel 18 og definitionen af accessorisk servicevirksomhed i Solvens II-forordningens artikel 1, nr. 53.

Artikel 18 i Solvens II-direktivet² fastsætter betingelser for at kunne modtage en tilladelse som forsikringssselskab og afgrænser forsikringssselskabernes formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed.

Solvens II-forordningen³ indeholder i artikel 1, nr. 53, definitionen af en accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk servicevirksomhed er et ikke-reguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringssselskabers hovedaktivitet.

Kommission bemærkede blandt andet i dialogen med Erhvervsministeriet, at forsikringssselskaber i henhold til Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a), skal "begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed samt direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed". Aktiviteter, der er "direkte forbundne forretninger" til forsikringssselskabets formål, indebærer ifølge Kommissionen en tættere tilknytning med selskabets formål og primære aktiviteter, end aktiviteter af "accessorisk karakter" i forhold til hovedaktiviteten, som er den

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet)

³ Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (Solvens II) om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen)

tilladte forsikringsvirksomhed. Denne forskel afspejles således i, at ordlyden er anderledes mellem artikel 18 i direktivet og Solvens II-forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed.

Det vurderes på baggrund af EU-Kommissionens bemærkninger, at de gældende regler i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskabers anden tilladte virksomhed, herunder accessorisk virksomhed, bør justeres for at afspejle EU-Kommissionens fortolkning. Det vurderes særligt, at danske selskaber efter gældende regler om accessorisk virksomhed på enkelte områder har fået lov at udøve flere aktiviteter i selve selskabet, end EU-Kommissionens fortolkning vurderes at lægge op til. Der er her særligt tale om den gældende § 29, der giver selskaberne mulighed for opførelse, ejerskab og drift af fast ejendom. Besiddelse og forvaltning af fast ejendom nævnes eksplicit i definitionen af accessorisk servicevirksomhed, dvs. som en aktivitet af accessorisk karakter, men således ikke direkte forbundet forretning/virksomhed.

Lovforslaget skal således sikre, at de danske regler om anden tilladt virksomhed og accessorisk virksomhed afspejler samspillet mellem Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen.

Hvilke aktiviteter, der anses som direkte forbundne forretninger og derfor kan ske i selve selskabet, udgør således accessorisk virksomhed (se også afsnit 2.7.2 herom).

Selskaberne vil som følge af lovforslaget kunne udøve aktiviteterne af accessorisk karakter, herunder ejerskab og drift af fast ejendom, i et datterselskab som såkaldt "accessorisk servicevirksomhed", men vil ikke længere kunne udøve aktiviteten i selve forsikringsselskabet. Dette vil være i overensstemmelse med EU-retten på forsikringsområdet og giver en ekstra beskyttelse af selve forsikringsselskabets kerneforretning. I forhold til kravet om udskillelse i et datterselskab som følge af definitionen på accessorisk servicevirksomhed henvises til afsnit 2.8.2.

2.7.2 Udformning af begrebet "accessorisk virksomhed" i den nye § 29 sammenlignet med nuværende § 24

Forsikring & Pension (F&P) anfører, at det efter gældende ret i forhold til vurderingen af accessorisk virksomhed, er tale om alternative kriterier; enten (i) forbundet med eller (ii) ligge i naturlig forlængelse. I det nuværende forslag til § 29, stk. 1, ændres dette til at være kumulative krav, hvor det anføres, at virksomheden skal være både (i) direkte forbundet med og (ii) ligge i naturlig forlængelse af. Det anføres samtidig, at man tilsigter at videreføre gældende ret. Derfor skal kriterierne naturligvis ikke være kumulative. F&P bemærker, at dette krav heller ikke fremgår af EU-retten.

Kommentar

Forsikringsselskaber er i dag omfattet af den gældende § 24, stk. 1, der udgør de overordnede regler om accessorisk virksomhed (anden tilladt

virksomhed inden for den givne tilladelse) for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

I lovforslaget indgår en overordnet videreførelse af de gældende regler om accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber, men reglerne foreslås videreført i en særskilt bestemmelse, den nyaffatede § 29, stk. 1.

Det er korrekt, at der sker en præcisering ved, at det nye § 29, stk. 1, i sammenligning med det nuværende § 24, stk. 1, ændres således:

"Forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er di-
rekte forbundet med ~~eller~~ og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed." (tilføjelser understreget, sletning overstreget)

Tilføjjelsen af "direkte" afspejler artikel 18, stk. 1, litra a) i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at forsikringsselskaber som betingelse for deres tilladelse "begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og di-
rekte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervs-mæssig virksomhed" (vores understregning). Med "direkte forbundne forretninger" fortolkes "direkte forbundet virksomhed".

Bestemmelsen ændres endvidere, således at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet med og i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Det bemærkes i den sammenhæng, at "i naturlig forlængelse" ikke fremgår af EU-reguleringen for forsikringsselskaber, jf. artikel 18 i Solvens II-direktivet. Det er således i overensstemmelse med EU-retten på forsikringsområdet, at der ikke er tale om alternative kriterier, samt at der derfor står "og".

Det skal understreges, at der med præciseringen ikke er tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis i forhold til, hvad der i henhold til den gældende § 24, stk. 1, kan fortolkes som accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber.

2.7.3 Fortolkning og eksemplificering af "accessorisk virksomhed" i bemærkningerne til den nye § 29

Forsikring & Pension (F&P) opfordrer til, at bemærkningerne til den foreslåede § 29, stk. 1, udbygges med en række af de eksempler, der i videst muligt omfang inddrager den viden og ekspertise, som branchen har opbygget og opbygger over tid.

F&P peger på følgende konkrete områder, hvor bemærkningernes eksempler bør justeres med tilføjelser:

- *Fsva. administration af andre finansielle virksomheder:* At et forsikringsselskab som accessorisk virksomhed helt eller delvist kan administrere andre finansielle virksomheder og forsikringsholdingvirksomheder i samme koncern i overensstemmelse med hidtidig praksis.
- *Fsva. digitale løsninger og services:* Bemærkningerne bør uddybes med mere opdaterede eksempler, der understøtter forsikringsvirksomheden og den accessoriske virksomhed, herunder i forhold til skadeforebyggelse og skadebegrænsning.
- *Fsva. ekspertise på tilgrænsende områder:* Der bør som eksempel nævnes viden om skadeforebyggelse og skadebegrænsning.
- *Fsva. markedsføring af produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden:* Ordet ”markedsføre” bør ændres til eksempelvis ”tilbyde”, og samtidig bør det for god ordens skyld fremgå, at selskaberne kan markedsføre produkter fra tredjemand uden at der ligger en begrænsning i forhold til den tilladte accessoriske virksomhed.
- *Fsva. skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringskader:* Eksemplet bør udvides til også at omfatte ”skadeforebyggende virksomhed”. Ordlyden ”i tilknytning til forsikringskader” bør udgå.
- *Fsva. totalløsninger:* Lovforslaget bør suppleres med angivelse af de væsentligste hensyn, som Finanstilsynet anlægger i vurderingen, således at det er klart, hvilke dele af værdikæden, som forsikringsselskabet selv kan eje/drive.

F&P mener endvidere, at følgende formulering bør slettes i bemærkningerne:

- ”Det kan for forsikringsselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold.”. Det er F&Ps opfattelse, at en sådan løsning udgør en del af forsikringsselskabets kerneforretning og derfor ikke er accessorisk virksomhed.

Kommentar

Accessorisk virksomhed skal efter den foreslåede § 29 være direkte forbundet med og ligge i naturlig forlængelse til forsikringsvirksomheden. Jf. kommentaren til punkt 2.7.2 skal det understreges, at der med præciseringen ikke er tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis i forhold til, hvad der i henhold til den gældende § 24, stk. 1, kan fortolkes som accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber.

Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægges efter dansk ret af Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling. Det er således dynamisk, hvad der kan ses som accessorisk virksomhed. De specielle bemærkninger indeholder eksempler, der udgør fortolkningsbidrag fra tidligere afgørelser, der kan påvirke fremtidige afgørelser.

F&P's forslag til uddybning og tilføjelser til bemærkningerne

Ad) Administration af andre finansielle virksomheder:

Der vurderes ikke at være behov for nærmere udbygning af bemærkningerne på dette område, da det allerede fremgår af bemærkningerne, at der er med præciseringen i lovforslaget ikke tånt en ændring af Finanstilsynets praksis i forhold til, hvad der i henhold til den gældende § 24, stk. 1, kan fortolkes som accessorisk virksomhed for forsikringselskaber.

Ad) Digitale løsninger og services:

F&P imødekommes ikke, da det vurderes at ville udgøre en begrænsning af bestemmelsen at definere nærmere, hvad der kan være digitale løsninger, da det vil kunne begrænse fortolkningsrummet. Bemærkningerne anvender bevidst det mere overordnede begreb digitale løsninger, da det kan omfatte både apps mv. og fremtidige løsninger.

Ad) Ekspertise på tilgrænsende områder:

F&P kan imødekommes ift. at ordene ”viden om skadesforebyggelse og skadesbegrænsning” indsættes som et eksempel på sådan ekspertise i de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse.

Ad) Markedsføre produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden:

F&P kan imødekommes ift., at ordet ”markedsføre” udskiftes med ordet ”tilbyde” i de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse, da det vurderes, at ordene dækker over det samme.

Ad) Skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringskader:

F&P imødekommes ikke. Det vurderes, at ”i tilknytning til forsikringskader” ikke bør udgå, da dette ville kunne læses som en udvidelse af nuværende praksis, hvilket ikke er hensigten.

Ad) Totalløsninger:

Totalløsninger fremgår af bemærkningerne til § 24 i lov om finansiel virksomhed. Der er tale om en videreførelse af gældende regulering, hvorfor det vurderes, at bemærkningerne ikke skal hverken udvides eller indskrænkes. Hvad der kan falde inden for totallosninger, vil fortsat komme an på en konkret vurdering.

F&P's forslag til sletning af tekst i bemærkningerne vedr. løsninger med overblik over forsikringsforhold

F&P kan delvist imødekommes i forhold til forslaget om sletning af følgende formulering i bemærkningerne: ”Det kan for forsikringselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold.”.

Det vil blive tilføjet i bemærkningerne til lovforslaget, at løsninger med overblik over den enkelte kundes aftaler i det enkelte selskab, der har tegnet forsikringerne, vil være en del af kerneforretningen.

Det vurderes dog fortsat at forsikringssselskabets kerneforretning må antages at være deres egne forsikringsaftaler med kunderne. "Løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold", vil f.eks. også kunne være et bredere overblik, hvor der indsamles data/oplysninger fra flere selskaber til et samlet forsikringsoverblik. Dette vurderes at være bredere og kan dermed sagtens gå længere end selve hovedaktiviteten, der er selskabets egne forsikringsaftaler. Denne aktivitet vurderes derfor at være accessorisk virksomhed, dette vil således fortsat afspejles i bemærkningerne. Accessorisk virksomhed kan dog også udøves i selve forsikringssselskabet i henhold til § 29, stk. 1.

2.7.4 Adgang til drift af yderligere typer af "anden virksomhed" i selvstændigt kapitaliserede datterselskaber

Forsikring & Pension mener, at pengeinstitutters mulighed for at drive anden virksomhed efter § 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, også bør gælde for forsikringsvirksomheder.

§ 26, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, giver pengeinstitutter mulighed for at udøve visse aktiviteter, der ikke er omfattet af tilladt accessorisk virksomhed, hvis aktiviteten ligger i forlængelse af pengeinstituttets bankdrift og nogle betingelser er opfyldt, herunder at der er tale om et selvstændigt kapitaliseret datterselskab til pengeinstituttet.

Kommentar

Det klare udgangspunkt, som stammer fra Solvens II direktivet, er, at forsikringssselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger.

Formålet med begrænsningerne på forsikringssselskabernes egentlige drift af andre typer af virksomhed er, at selskaberne ikke påtager sig risici udover fra forsikringsvirksomhed og anden virksomhed direkte forbundet hertil, hvor selskaberne har kompetencer til at sikre en forsvarlig risikostyring, og hvor der er fastsat forsikringsbaserede kapitalkrav. Dette skal sikre, at forsikringssselskabernes virksomheder drives med fokus på at varetage forsikringstagernes interesser og den finansielle stabilitet.

Et ejerskab af et selvstændigt kapitaliseret datterselskab indebærer således, at der bruges betydelige ledelsesmæssige kræfter på selve driften af datterselskabet, idet datterselskabet i sidste ende ejes af moderselskabet. Der er derfor også begrænsninger på, hvilke aktiviteter som må udøves via et datterselskab for forsikringssselskaber.

Det vurderes samlet set ikke foreneligt med EU-reglerne på forsikringsområdet, at forsikringssselskaber får samme mulighed som pengeinstitutter i § 25, stk. 3. Der henvises også til kommentaren under punkt 2.7.1.

Det skal samtidig bemærkes, at begrænsningerne på drift af anden virksomhed ikke afholder forsikringssselskaber for at investere i stort set alle

typer virksomheder, fx ved køb af aktier m.v. Investering af kundernes midler er således en del af kerneforretningen for et forsikringsselskab. Se også bemærkningerne til punkt 2.9.1.

Forsikringsselskabet må dog ikke få bestemmende indflydelse over virksomheder, der driver "anden virksomhed", da forsikringsselskaber i så fald anses for at overtage det overordnede ansvar for driften af virksomheden – og forsikringsselskabet vil derfor "drive" virksomheden.

2.7.5 Om "anden virksomhed", der kan drives med andre med afsæt i den foreslåede § 29 b, er alle former for erhvervsvirksomhed

Forsikring & Pension opfordrer til, at det i bemærkningerne til bestemmelsen præciseres, at der med "anden virksomhed" menes alle former for erhvervsvirksomhed – og at forsikringsselskabet således, med hjemmel i § 29 b, f.eks. også kan drive virksomhed, der ellers ville være accessorisk virksomhed, i henhold til det foreslåede § 29, stk. 1, eller virksomhed omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed, jf. det foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2.

Kommentar

Den foreslåede § 29 b i lov om finansiel virksomhed vil fastsætte mulighed for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Den foreslåede § 29 b er en identisk videreførelse af den gældende § 26, stk. 1 og 2. § 29 b vedrører dog alene forsikringsselskaber, og formålet med at udskille forsikringsselskaber i en særskilt bestemmelse har været, at forsikringsselskabernes regler om accessorisk og anden virksomhed således er mere overskueligt samlet i §§ 29, 29 a og 29 b.

Der er med den foreslåede § 29 b ikke tiltænkt en ændring af gældende praksis i henhold til den gældende § 26, stk. 1 og 2.

Forsikringsselskaber kan godt drive virksomhed sammen med andre med afsæt i § 29 b, selv om virksomheden også ville kunne drives i selve forsikringsselskabet som accessorisk virksomhed med hjemmel i § 29. At virksomhed/aktivitet ville kunne udgøre accessorisk virksomhed, og derfor ville kunne drives i selve forsikringsselskabet, udelukker således ikke, at selskabet også kan vælge at drive denne virksomhed sammen med andre med afsæt i § 29 b. Det er dog vigtigt at pointere, at det modsatte ikke nødvendigvis gør sig gældende, idet det vil bero på en konkret vurdering med afsæt i § 29, stk. 1, om den anden virksomhed kan udgøre accessorisk virksomhed/aktivitet og derfor ville kunne drives i selve forsikringsselskabet.

Samme betragtninger gør sig overordnet gældende ift. virksomhed og aktiviteter, der ville kunne drives som accessorisk servicevirksomhed, herunder i et datterselskab til forsikringsselskabet i henhold til § 29, stk. 4,

nr. 2. Aktiviteter omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed vil således godt kunne drives i fællesskab med andre i henhold til kravene i den foreslåede § 29 b.

For at imødekomme F&P's ønske, så vil det blive præciseret i bemærkningerne, at der også kan drives aktiviteter, der er omfattet af enten accessorisk virksomhed (§ 29, stk. 1) eller af definitionen på accessorisk servicevirksomhed i fællesskab med andre i henhold til kravene i den foreslåede § 29 b.

2.7.6 ATP's forhold til EU-reglerne, herunder Solvens II-reglerne

ATP bemærker, at ATP ikke er omfattet af Solvens II direktivet og Solvens II-forordningen, og at de foreslåede ændringer derfor ikke umiddelbart har virkning for ATP.

Kommentar

Det er korrekt, at ATP er ikke underlagt EU-reguleringen, herunder Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen.

Der er imidlertid tradition for, at ATP's investeringsregler i vidt omfang harmoniseres med de investeringsregler, der gælder for forsikringsbranchen, hvilket senest har indebåret, at ATP fra 2016 har været underlagt det såkaldte prudent person-princip, og dermed regler der svarer til, hvad der gælder for forsikring generelt set.

Det er i ATP-loven, at der er fastsat regler for, hvad ATP kan drive af anden virksomhed samt regler for ATP's investering i fast ejendom. Dette lovforslag indebærer ikke en ændring af ATP's rammer på området.

2.8. Indførelse af "Accessorisk servicevirksomhed" fra Solvens II-forordningen, samt ændret mulighed for at eje fast ejendom m.v.

2.8.1 Indførelse af definitionen på accessorisk servicevirksomhed

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at formålet med definitionen på accessorisk servicevirksomhed er at regulere, hvornår en aktivitet, der udøves i et datterselskab, har en så nær tilknytning til forsikringsvirksomheden, at denne type af aktivitet skal indgå i beregningen af solvensen, og dermed er der ingen direkte sammenhæng mellem definitionen af accessorisk servicevirksomhed og de tilladelsespligtige aktiviteter, som et forsikringsselskab kan varetage, jf. artikel 18, stk. 1, litra a, i Solvens II direktivet.

F&P mener ikke, at man bør fastsætte regler eller forarbejder, der afgrænser fortolkningen på baggrund af en ikke udtømmende definition af accessorisk servicevirksomhed i en EU-forordning (Solvens II forordningen) og mener, at dette kan stride mod totalharmoniseringsprincippet.

F&P mener, at det som i dag bør være op til en konkret vurdering af aktivitetens tilknytning til forsikringsvirksomheden, hvorvidt den kan drives inden for rammerne af selve forsikringsvirksomheden, om aktiviteten skal drives i et datterselskab, eller om aktiviteten helt falder uden for de aktiviteter, der kan drives af et forsikringsselskab, jf. dog bestemmelserne om anden virksomhed.

Kommentar

Lovforslaget indfører en reference til accessorisk servicevirksomhed i henhold til den definition, der findes i Solvens II-forordningens artikel 1, nr. 53.

Definitionen i Solvens II-forordningen lyder:

”accessorisk servicevirksomhed”: et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet

Som det fremgår af kommentaren til punkt 2.7.1, så foreslås ændringen af reglerne og indførelsen af referencen til definitionen på baggrund af dialog med EU-Kommissionen om samspillet imellem Solvens II-direktivets artikel 18 (herunder krav om begrænsning til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger) og Solvens II-forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed.

Det er vurderingen på baggrund af dialogen med EU-Kommissionen, at Solvens II forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed medfører, at de i definitionen oplyste aktiviteter har en "accessorisk karakter" til et forsikringsselskabs hovedaktivitet, idet opstillingen afsluttes med "og enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter".

Det vurderes i tråd hermed, at forskellen på accessorisk virksomhed efter det foreslåede § 29, stk. 1, og accessorisk servicevirksomhed, er, at accessorisk virksomhed efter stk. 1 skal være direkte forbundet til forsikringsselskabers kerneområde (i tråd med direktivet), mens accessorisk servicevirksomhed "blot" skal være i tilknytning til forsikringsselskabers kerneområde, der giver aktiviteterne en accessorisk karakter.

De oplyste aktiviteter i definitionen fortolkes derfor til "blot" at have en accessorisk karakter til det at drive forsikringsvirksomhed. Disse aktiviteter er derfor ikke "direkte forbundet" med forsikringsvirksomheden, dvs. at de ikke kan udgøre accessorisk virksomhed, der kan udøves i selve forsikringsselskabet. Ift. "anden lignende aktivitet af accessorisk karakter", så vurderes disse umiddelbart at skulle forstås som noget lignende og med samme accessoriske karakter til et forsikringsselskabs hovedaktivitet som de i definitionen oplyste aktiviteter. Der skal være en tilknytning til

forsikringssekskabers kerneområde, og dermed er der en sammenhæng mellem accessorisk servicevirksomhed og tilladt forsikringsvirksomhed.

Forsikringssekskaberne vil fortsat kunne udøve aktiviteter omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Definitionen betyder dog, at aktiviteten skal udøves (drives) i et separat sekskab, der enten kan være et datterselskab til forsikringssekskabet (i henhold til den foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2) eller et sekskab drevet i fællesskab med andre i henhold til kravene i den foreslåede § 29 b. Dette har særligt betydning for sekskabernes adgang til at eje og drive fast ejendom, der således bør anses som accessorisk servicevirksomhed. Se kommentaren nedenfor til punkt 2.8.2.

Ift. anvendelse og reference til Solvens II-forordningen i dansk ret

Det bemærkes overordnet, at det er de nationale myndigheders ansvar at sørge for, at forordningens regler anvendes korrekt i de enkelte medlemsstater. Konkret er det således Finanstilsynets ansvar at sikre, at Solvens II-forordningens regler anvendes korrekt i dansk ret.

Der indsættes en gang imellem referencer til forordninger i dansk ret, når der derved vil kunne sikres mere korrekt anvendelse af forordningens regler i samspil med danske regler. Det er dog helt korrekt, at den endelige kompetence til at fortolke en forordningsregler ikke ligger hos danske myndigheder, men hos EU-Kommissionen og i sidste ende hos EU-domstolen.

I forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed indgår efter opstillingen af aktiviteter, der automatisk indgår, at "enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter" også indgår i definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Der er således et fortolkningsrum, der måske senere vil kunne udfyldes på EU-niveau. Det er dog Finanstilsynets ansvar at sikre (påse) korrekt anvendelse af reglerne, hvorfor det også er beskrevet i bemærkningerne, hvordan Finanstilsynet vil gøre dette under hensyntagen til EU-rettens forrang. Det bemærkes i den sammenhæng, at fortolkningen, som nævnt i kommentaren til punkt 2.7.1, afspejler dialog med EU-Kommissionen.

2.8.2 Krav om udskillelse i datterselskab af aktiviteter omfattet af accessorisk servicevirksomhed, særligt fokus på ejerskab af fast ejendom

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at reglerne om accessorisk virksomhed bør være fremtidssikrede og ikke gå længere end EU-reguleringen med hensyn til hvilke aktivitetsområder, som skal drives i et datterselskab

F&P er ikke enige i, at definitionen af accessorisk servicevirksomhed medfører, at de i definitionen nævnte konkrete eksempler indebærer et krav om, at sådanne aktiviteter *skal* drives i en dattervirksomhed.

F&P mener endvidere, at det fortsat bør være muligt at lave direkte ejendomsinvesteringer – både bolig og erhverv, hvor driften varetages af en tredjemand.

ATP bemærker, at krav om udskillelse af investering i og ejerskab af fast ejendom til datterselskaber vil begrænse virksomhedernes muligheder for effektivt at organisere deres ejendomsinvesteringer bedst muligt, ligesom det må forventes at medføre øgede omkostninger, der i sidste ende må bæres af pensionsvirksomhedernes medlemmer. De bevæggrunde, som synes at ligge bag, virker dels uklare, dels ikke at være analyseret og af-dækket i tilstrækkelig grad i forhold til de nuværende regler, ligesom det virker uklart, om lovudkastets forslag går videre end nødvendigt ift. til Solvens II-reglerne. ATP gør afslutningsvis opmærksom på, at for så vidt angår ATP synes der ikke på tilsvarende vis at være et behov for strukturel opdeling.

Kommentar

Forsikringselskaber har efter gældende ret tilladelse til at opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transport-anlæg og bygningsanlæg i medfør af gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed (der nu nyaffattes). Der er tale om en dansk regel ift. EU-reguleringen. Drift af fast ejendom er derfor tilladt for forsikringselskaber på grund af de eksisterende danske regler.

Som det fremgår af kommentaren til punkt 2.7.1. og 2.8.1 forslås det at præcisere de danske regler for at afspejle EU-reglerne på baggrund af dialog med EU-Kommissionen om fortolkningen af EU-reglerne.

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger indebærer forslaget, at forsikringselskaber fremover vil kunne eje og drive fast ejendom og infrastruktur i et datterselskab i stedet for at kunne gøre dette i selve selskabet. Det er i tråd med EU-Kommissionens fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), jf. kommentaren til punkt 2.7.1.

Baggrunden for ændringen er, at ejerskab og drift af fast ejendom fremover vil skulle drives som accessorisk servicevirksomhed, jf. kommentaren til punkt 2.8.1. Det vurderes således ikke at være i overensstemmelse med EU-retten at imødekomme F&P's ønske om, at det fortsat bør være muligt at lave direkte ejendomsinvesteringer i form af opføre, eje eller drive fast ejendom i selve forsikringselskabet.

Ifølge definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II forordningen, så drives de nævnte aktiviteter i et ikke-reguleret selskab. Et ikke-reguleret selskab er defineret i artikel 1, nr. 51 i Solvens II forordningen som ethvert selskab, der ikke er anført i artikel 2, nr. 4, i direktiv 2002/87/EF. De selskaber der er anført i artikel 2, nr. 4, i direktiv

2002/87/EF er kreditinstitutter, forsikringsselskaber eller investeringselskaber.

Accessorisk servicevirksomhed, som defineret i Solvens II forordningen, kan udøves i et datterselskab til et forsikringsselskab, men ikke drives i forsikringsselskabet, da forsikringsselskaber alene må drive forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Lovforslaget omfatter ikke ATP, og der er derfor ikke med lovforslaget taget stilling til, om der for ATP på tilsvarende vis er behov for en lignende strukturel opdeling. Se dog også punkt 2.7.6 i forhold til ATP's generelle forhold til EU-reglerne.

2.8.3 Om selskaberne kan investere i infrastruktur via accessorisk servicevirksomhed

Forsikring & Pension (F&P) ønsker det tilføjet i bemærkningerne, at Solvens II-forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed også dækker opførelse samt besiddelse og forvaltning af infrastruktur.

Kommentar

Det fremgår allerede af bemærkningerne, at infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg foreslås omfattet af definitionen af accessorisk servicevirksomhed som en anden lignende aktivitet af accessorisk karakter.

Det fremgår af bemærkningerne, at disse infrastrukturaktiver har samme karakteristika som fast ejendom. Det anføres, at infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, skal forstås som besiddelse og forvaltning af de fysiske anlæg, der er nødvendige for, at samfundet kan fungere. Bemærkningerne nævner bl.a. veje, jernbaner, havne, fibernet, telefonforbindelser, vandrør, elkabler og fjernvarme. Den foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2, medfører derfor, at forsikringsselskaber også kan eje og drive infrastruktur i form af tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg som accessorisk servicevirksomhed i et datterselskab i tillæg til de øvrige aktiviteter nævnt i definitionen på accessorisk servicevirksomhed.

2.8.4. Krav til selskabsformen for selskabernes datterselskaber m.v., der udgør accessoriske servicevirksomheder

Forsikring & Pension (F&P) opfordrer til, at det i bemærkningerne præciseres, at der ved forsikringsselskabers brug af datterselskaber til accessorisk servicevirksomhed ikke sker begrænsninger i forhold til den selskabsform, hvori aktiviteten sker, således at selskabet f.eks. kan struktureres som via Partnerselskaber (P/S'er) og Kommanditselskaber (K/S'er). F&P anfører, at det dels er for at sikre fremtidig rummelighed i reglerne,

så også fremtidige endnu ikke kendte selskabskonstruktioner kan omfattes, samt i særdeleshed for at afværge utilsigtede skattemæssige konsekvenser for selskaberne og dermed deres kunder.

F&P mener endvidere, at det skal gøres klart, at det vil være muligt for forsikringsselskaber at eje 100 pct. af f.eks. ejendoms Holdingselskaber og opretholde denne måde at organisere direkte investeringer på.

Kommentar

Artikel 18 i Solvens II-direktivet⁴ afgrænser forsikringsselskabernes formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed. Forsikringsselskaber har mulighed for i tillæg til forsikringsvirksomhed at udøve accessorisk virksomhed i selve selskabet (se også punkt 2.7.1).

Forsikringsselskaber kan hertil efter gældende ret drive egentlig "anden virksomhed" i fællesskab med andre i henhold til kravene i gældende § 26, stk. 1, hvorefter at forsikringsselskabet bl.a. ikke må have direkte eller indirekte bestemmende indflydelse over denne "anden" virksomhed. Det er hertil et gældende krav, at hvis et forsikringsselskab ønsker at drive "anden virksomhed" i fællesskab med andre, så skal denne virksomhed udøves i et andet selskab end forsikringsselskabet. I den forbindelse er det et yderligere krav, at dette andet selskab skal være et selskab med begrænset ansvar. Dette andet selskab kan således ikke drives som f.eks. et interessentskab eller på anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld m.v. Det er derfor et gældende krav, at hvis et forsikringsselskab i fællesskab med andre udøver virksomhed ud over selskabets kernevirksomhed samt accessorisk virksomhed hertil, så skal det ske i et selskab med begrænset ansvar.

Kravene i den gældende § 26, stk. 1, for drift af "anden virksomhed" i fællesskab med andre videreføres i den foreslåede § 29 b. Dette inkluderer kravet til, at det skal ske i et selskab med begrænset ansvar.

Kravet til selskabsformen for "anden virksomhed" skal ses i sammenhæng med, at forsikringsselskaber i henhold til Solvens II-direktivet skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed (Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a, jf. også kommentarerne til punkt 2.7.1 og 2.8.1). Kravet afspejler hensynet til direktivets formål om at beskytte forsikringsselskabets kerneforretning, således at der ikke drives anden erhvervmæssig virksomhed i selve forsikringsselskabet. Hvis anden virksomhed kunne drives i et selskab uden begrænset ansvar, så ville forsikringsselskabet kunne hæfte for gæld og andre forpligtelser fra

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet)

det andet selskab, hvilket vil begrænse beskyttelsen af forsikrings-selskabets kerneforretning.

Med lovforslaget foreslås det med § 29, stk. 4, nr. 2, præciseret, at forsikrings-selskaber i samspil med Solvens II-forordningen kan drive accessorisk servicevirksomhed i et datterselskab. Aktiviteterne, der kan drives som accessorisk servicevirksomhed, har en tættere tilknytning til selskabets kerneforretning end decideret "anden virksomhed", hvorfor det også er muligt at drive aktiviteterne i et datterselskab jf. kommentarer til punkt 2.7.1 og 2.8.2. Det vurderes dog, at direktivets formål om beskyttelse af kerneforretningen stadig gør sig gældende, idet der ikke er tale om direkte forbundne forretninger til kerneforretningen eller accessorisk virksomhed, der begge kan drives i selve forsikrings-selskabet.

Det vurderes derfor, at aktiviteter omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed bør ske i et selskab med begrænset ansvar, hvilket er i overensstemmelse med hidtidig og gældende regulering for "anden virksomhed" og aktiviteter udover kernevirksomheden/accessorisk virksomhed. Dette bør også være tilfældet, hvis aktiviteterne sker i et datterselskab til forsikrings-selskabet, på samme måde som aktiviteterne drives i fællesskab med andre i henhold til den foreslåede § 29 b (videreførelse af gældende § 26, stk. 1).

Bestemmelsens ordlyd og bemærkningerne fsva. accessorisk servicevirksomhed vil derfor blive præciseret, så det fremgår, at hvis accessorisk servicevirksomhed drives i et datterselskab, så skal det drives i et selskab med begrænset ansvar. Virksomheden kan således ikke drives som f.eks. et interessentskab eller på en anden måde, der medfører, at forsikrings-selskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld.

Det er dog vigtigt at pointere, at der i tråd med F&P's bemærkning ikke i bestemmelsen eller bemærkningerne vil blive taget nærmere stilling til selskabsformen i øvrigt, det afgørende er således at selskabsformen sikrer, at forsikrings-selskabet kun har begrænset ansvar.

2.8.5 Om domicilejendomme påvirkes af ændringen

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at domicilejendomme ikke bør berøres af ændringen, idet de besiddes med henblik på anvendelse i virksomhedens administration, hvorimod handelsejendomme besiddes med henblik på videresalg inden for en årrække, og investeringsejendomme besiddes med henblik på indtjening i form af lejeindtægter eller kapitalgevinst.

F&P anfører endvidere, at der i regnskabsbekendtgørelsen er taget særskilt stilling til domicilejendomme under afsnittet: "materielle anlægsaktiver" - materielle anlægsaktiver er kendetegnet ved at være til selskabets eget brug. Tilsvarende bør også gælde sommerhuse el.lign., som forsikrings-selskabet ejer med henblik på udlejning til medarbejdere.

Kommentar

Reglerne har ikke til formål at forholde sig til virksomhedens egne domicilejendomme, der er erhvervet til brug for virksomhedens egen drift. Disse ejendomme udgør ikke en investering som led i deres forvaltning af kundemidlerne. Forsikrings- og pensionssekskabers mulighed for at eje deres egne domicilejendomme påvirkes således ikke af lovforslaget.

2.9. Forsikrings- og pensionssekskabers ønske om at investere i skov som accessorisk virksomhed m.v.**2.9.1 Mulighed for at investere i skov**

Forsikring & Pension (F&P) bemærker, at det skal være muligt for pensionssekskaber at tilbyde attraktive og konkurrencedygtige grønne eller sociale investeringsmuligheder, produkter og værditilbud (bæredygtighed og sundhed). Konkret nævnes muligheden for at investere i skov, herunder særligt skov der drives industrielt med henblik på at opnå et højere afkast på investeringen.

Kommentar

Forsikrings- eller pensionssekskaber har både med de gældende og de foreslåede regler muligheder for at investere i skov.

Det gælder generelt for sekskabernes investeringer, at de skal overholde prudent person princippet og dermed investere kundernes midler, så de leverer det bedst mulige afkast for kunderne inden for den valgte investeringsstrategi, der er stillet kunderne i udsigt.

Dette begrænser dog ikke pensionssekskaberne i at fastlægge en "grøn" investeringsstrategi, hvor der investeres i bl.a. grønne virksomheder og virksomheder, der ejer og driver skov industrielt. Der kan således også f.eks. investeres i fonde, der har det eksplicitte formål at investere i skov, der drives industrielt.

Selskaberne kan således i dag allerede tilbyde, at kundernes midler investeres i skov.

At investere i andre virksomheder, der ejer og driver skov industrielt, er dog ikke det samme som, at sekskaberne selv kan eje og drive industriel skovdrift.

Det er i henhold til gældende ret og praksis ikke muligt for forsikrings- og pensionssekskaber at drive skov i sekskabet, da driften af en skov indebærer en anden type virksomhed end det at drive forsikrings- og pensionssekskab. For uddybning heraf henvises til afsnit 2.9.2.

2.9.2 Ejerskab og industriel drift af skov som accessorisk virksomhed i selve forsikringssekskabet

Forsikring & Pension bemærker, at reglerne om accessorisk virksomhed bør understøtte, at forsikringsbranchen i højere grad end i dag kan bidrage

til at løse udfordringerne med klimaændringer. Konkret nævnes muligheden for at eje og drive skov industrielt.

F&P anfører endvidere, at for at sikre at drift af skov har en rentabel drift, så kan de relevante kompetencer sikres ved, at driften uddelegeres. Kompetencerne skal dermed ikke findes direkte i forsikringsselskabet eller i et datterselskab. Det vil være med til at sikre, at investeringerne er rentable og den driftsmæssige risiko minimal.

Kommentar

Forsikrings- og pensionsselskabers adgang til at drive (ikke blot investere i) anden erhvervmæssige virksomhed er begrænset ud fra hensynet til at sikre, at selskabernes primære aktiviteter er at betjene og leve op til deres forpligtelser over for forsikrings- og pensionskunderne. Det er dog tilladt for forsikrings- og pensionsselskaber i tillæg til det at drive forsikringsselskab at drive såkaldt accessorisk virksomhed fra selve selskabet, jf. også punkt 2.7.1.

Ift. F&P's bemærkning redegøres således for, om ejerskab og industriel drift af skov kan anses som accessorisk virksomhed. Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægges efter dansk ret af Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling.

I henhold til gældende ret og praksis er ejerskab og industriel drift af skov ikke vurderet at være accessorisk virksomhed, der kan drives i selve forsikringsselskabet. Lovforslagets justering af reglerne forventes ikke at påvirke denne fortolkning.

Det kommer af, at industriel skovdrift er forbundet med en anden erhvervmæssig virksomhed end det at drive forsikringsselskab, herunder bl.a. løbende fældning af træer og salg af tømret, der rummer tilhørende driftsmæssig risiko. Ved industriel skovdrift er selve jorden som skoven ligger på et anlægsaktiv, mens skoven (dvs. træerne) er et omsætningsaktiv. Skoven er således produktet, der produceres ved at udøve industriel skovdrift. Drift af skov og den driftsmæssige risiko ved industriel skovdrift er væsentligt forskellig fra at drive forsikringsselskab – det er med andre ord en anden type virksomhed.

I gældende praksis er der bl.a. lagt vægt på, at kompetencerne til at drive forsikrings- og pensionsselskaber og at drive industriel skovdrift er betragteligt forskellige. Hvis et forsikrings- eller pensionsselskab har bestemmende indflydelse over driften af en skov (dvs. i selve selskabet eller i et datterselskab), så er forsikringsselskabets ledelse også ultimativt ansvarlig for driften af den industrielle skovdrift. Dette betyder også, at forsikrings- eller pensionsselskabets ledelse i en sådan situation vil skulle bruge ledelsesmæssige kræfter på både at drive hovedforretningen og på

at træffe de overordnede driftsmæssige beslutninger for en type virksomhed, der er væsensforskelligt fra det at drive forsikrings- og pensionselskab. Dette vil kunne påvirke kvaliteten af de driftsmæssige beslutninger for så vidt angår skovdriften og fjerne nødvendigt ledelsesmæssigt fokus fra den primære forretning i forsikrings- eller pensionselskabet til skade for kunderne.

Det bemærkes endvidere, at efter gældende ret og praksis kan det ultimative driftsmæssige ansvar som ejer ikke kan fjernes, blot fordi en anden virksomhed står for driften, f.eks. via outsourcing.

Dette står i modsætning til en situation, hvor et forsikrings- eller pensionselskab "blot" er mindretalsinvestor i en virksomhed, der er specialiseret i industriel skovdrift. I den situation er forsikrings- eller pensionselskabet ikke ansvarligt for driften af virksomheden.

Finanstilsynet har på den baggrund tidligere bidraget til en afgørelse fra SKAT om spørgsmålet⁵, hvor følgende fremgår:

"Investering i industriel skovdrift, der er forbundet med en driftsmæssig risiko, anses således for at være "anden virksomhed"".

For forsikrings- og pensionselskaber er det således muligt i dag – og vil også være det med de foreslåede regler – at investere i anden virksomhed, herunder andre virksomheder som laver industriel skovdrift. Men selskaberne må ikke have bestemmende indflydelse over den virksomhed, der ejer og driver skoven, f.eks. typisk ved at eje mere end 50 pct. af virksomheden, da selskabet så overtager den driftsmæssige risiko.

2.9.3 Ejerskab og industriel drift af skov som accessorisk servicevirksomhed i datterselskab (nye regler)

Forsikring & Pension (F&P) foreslår, at bemærkningerne justeres, så det kommer til at fremgå, at: "Fast ejendom omfatter blandt andet [...] skov".

F&P foreslår omvendt, at følgende *slettes* fra bemærkningerne til lovforslaget: "Drift af industriel skov og agerbrug falder efter Finanstilsynets fortolkning ikke inden for begrebet fast ejendom. Drift af industriel skov og agerbrug, der er forbundet med en driftsmæssig risiko, anses således for at være "anden virksomhed" og må derfor ikke besiddes og forvaltes af forsikringsselskaber".

F&P foreslår endvidere, at der som baggrund for inklusionen af skov i definitionen af fast ejendom indføres følgende i bemærkningerne: "Bibeholdelse af de eksisterende skove og yderligere gode muligheder for at tilplante nye arealer har samfundsmæssig interesse på samme måde som

⁵ Ligningsrådets afgørelse af 19. september 2000: Industriel skovdrift - pensionsafkastbeskatningsloven - bindende forhåndsbesked, sagsnummer 99/99-4361-00006. [Link](#).

etablering af infrastruktur, da skov bidrager til at imødegå de generelle klimamæssige udfordringer. Endvidere er investering i skov karakteriseret ved at have en langsigtet tidshorisont, og at driften kan uddelegeres, hvorfor det skal være muligt at uddelegere industriel skovdrift på samme måde, som det er muligt at uddelegere driften af infrastruktur.”

Forsikring & Pension (F&P) henviser endelig til, at definitionen på accessorisk servicevirksomhed udover "at besidde og forvalte fast ejendom" også omfatter "*enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet.*". Det er på den baggrund branchens opfattelse, at skovdrift ikke bør udelukkes, idet bestemmelsen udgør en eksemplificering og dermed ikke er udtømmende.

Kommentar

Forsikrings- og pensionselskaberne har i dag mulighed for at opføre, eje og drive fast ejendom som følge af § 29, stk. 1, nr. 2. Muligheden for at eje og drive fast ejendom vil dog med lovforslaget ændres, således at ejerskab og drift af fast ejendom fremover vil kunne ske i et datterselskab som såkaldt "accessorisk servicevirksomhed", men ikke længere vil kunne udøves i selve forsikringsselskabet. Der henvises til punkt 2.7.1 og 2.8.1 herom.

Solvens II forordningens definition af accessorisk servicevirksomhed medfører, at besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser har en accessorisk karakter til et forsikringsselskabs hovedaktivitet. Herudover indebærer reglerne, at "anden lignende aktivitet af accessorisk karakter" ligeledes vil kunne være omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Dette vurderes at skulle forstås som noget lignende og med samme accessoriske karakter til et forsikringsselskabs hovedaktivitet som de eksplicit nævnte aktiviteter.

Hvis skov skal kunne drives som accessorisk servicevirksomhed i et datterselskab, skal ejerskab og drift af skov enten fortolkes som en del af begrebet fast ejendom, eller det skal fortolkes som en "anden lignende aktivitet af accessorisk karakter".

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt ejerskab og drift af skov kan omfattes af begrebet fast ejendom fremgår det af lovbemærkningerne, at fast ejendom blandt andet omfatter grunde og bygninger, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel.

Der er ikke i EU-lovgivningen taget eksplicit stilling til, om industriel drift af skov kan være en del af begrebet drift af fast ejendom, eller om det kan udgøre "anden lignende aktivitet af accessorisk karakter".

EU-reglernes klare udgangspunkt er imidlertid, at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger. Se også punkt 2.7.1 ift. justering som følge af EU-reglerne.

Efter gældende ret og praksis er det ikke vurderet, at drift af skov kan sidestilles med drift af fast ejendom, hvorfor skovdrift heller ikke er omfattet af den gældende bestemmelse om at drive fast ejendom. Dette fremgår blandt andet eksplicit af Finanstilsynets bidrag til SKAT's tidligere afgørelse på området⁶, hvor Finanstilsynet bemærker: "Investering i skovdrift falder efter Finanstilsynets praksis ikke inden for begrebet fast ejendom, såfremt det er forbundet med en driftsmæssig risiko." , jf. bemærkningerne til punkt 2.9.2.

Det er vurderes herudover umiddelbart, at drift af industriel skov ikke er en aktivitet, der er "lignende" sammenlignet med hhv. administration af databehandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser, da drift af industriel skov ikke har samme accessoriske karakter til forsikringsselskabernes hovedaktivitet som disse aktiviteter.

Det vil med de foreslåede justeringer af reglerne være op til Finanstilsynet at fastlægge i sin praksis, hvorvidt skovdrift fremover kan behandles som fast ejendom eller "anden lignende aktivitet af accessorisk karakter" i henhold til definitionen på accessorisk servicevirksomhed.

Det fremgik af bemærkningerne i høringsversionen af lovforslaget, at ejerskab og industriel drift af skov i henhold til Finanstilsynets praksis ikke kan anses som fast ejendom.

I lyset af F&P's bemærkninger, og med henblik på at have det mest fyldestgørende oplysningsgrundlag for eventuelle fremtidige afgørelser om skov, så vil det blive undersøgt, hvilken praksis sammenlignelige EU-lande har i forhold til fortolkning af fast ejendom.

Det er generelt sådan, at Finanstilsynet vil kunne ændre tidligere fortolkninger ved f.eks. nye afgørelser eller ved udarbejdelse af en vejledende fortolkning af reglerne

For at give mulighed for, at en senere eventuel ændret fortolkning på området ikke foregribes af lovbemærkningerne, så vil det i bemærkningerne til lovforslaget blive slettet, at drift af industriel skov og agerbrug ikke efter Finanstilsynets fortolkning falder inden for begrebet fast ejendom. Dette betyder imidlertid ikke, at det hermed er givet, at Finanstilsynet ikke vil fortsætte sin praksis eller vil have samme fortolkning af industriel skovdrift efter de foreslåede regler.

⁶ Ligningsrådets afgørelse af 19. september 2000: Industriel skovdrift - pensionsafkastbeskatningsloven - bindende forhåndsbesked, sagsnummer 99/99-4361-00006. [Link](#).

Det skal i forlængelse heraf gøres klart, at indtil de foreslåede nye regler er trådt i kraft, så vil Finanstilsynets praksis efter de gældende regler være udgangspunktet for, hvad der er lovligt.

2.10. Ansvars- og hæftelsesregler for betalingstjenesteudbydere (lovudkast DEL II).

Dansk Fintech Alliance (DAFINA) bemærker, at det supplerende lovudkast omkring yderligere ændringer af betalingsloven (DEL II), herunder ændring af ansvars- og hæftelsesreglerne i lovens § 104, ikke i sig selv giver anledning til bemærkninger.

Derudover anfører DAFINA, at der efter deres opfattelse fortsat er implementeringsmæssige/fortolkningsmæssige udeståender forbundet med implementeringen af PSD2.

DAFINA bemærker disse med henblik på særskilt drøftelse og afklaring om behov for ændringslov eller anden foranstaltning.

Finans Danmark (FIDA) byder forslaget velkommen, da det har til formål at sikre en korrekt, direktivnær implementering af betalingstjenstedirektivet.

FIDA påpeger derudover, at lovforslaget ikke indeholder tilføjelse af henvisning til § 104 a i flere af betalingslovens bestemmelser, som i forvejen henviser til § 104. FIDA angiver, at det drejer sig om § 4, stk. 3, § 6, stk. 3, samt § 106.

Derudover opfordrer FIDA til, at bemærkningerne til § 104 a præciseres, så det fremgår klart, at der med ”betaling med kort” menes kortbetalinger, som iværksættes af en betalingsmodtager og ikke almindelige kortbetalinger, som iværksættes af kortholder/betaler.

Afslutningsvist anfører FIDA, at det i bemærkningerne til § 104 a bør fremgå, at anvendelsen af systemer og faste rutiner, eksempelvis i form af en månedscyklus for indleveringen af oplysninger til Betalingsservice, ikke hindres af ansvarsreglerne i den foreslåede § 104 a, herunder kravet i stk. 2 om, at betalingsmodtagerens udbyder øjeblikkeligt skal videresende betalingsordren til betalerens udbyder.

Kommentar

DAFINAs bemærkninger angående særskilte udeståender angår bestemmelser og praksis, som ligger ud over indeværende lovforslag. De særskilte udeståender er frembragt med henblik på særskilt drøftelse.

Bemærkningerne fra DAFINA giver dermed ikke anledning til ændringer i lovforslaget.

FIDAs bemærkninger vedrører manglende konsekvensrettelser af henvisning til § 104 a samt behov for præcisering af bemærkningerne til lovforslagets §§ 104 og 104 a.

Lovforslaget indeholder en nyaffattelse af § 104, samt opsplitting af den eksisterende bestemmelse, således at det nuværende stk. 2 udskilles i en særskilt bestemmelse i § 104 a.

Lovforslaget tilrettes, så de relevante henvisninger til den foreslåede § 104 a tilføjes i § 1, stk. 5 og 9, § 4, stk. 3, § 6, stk. 3, samt § 106, som foreslået af FIDA.

Lovbemærkningerne til § 104 a tilrettes, som foreslået af FIDA. Det fremgår af bemærkningerne, at § 104 a bl.a. omfatter betalinger med betalingskort. Herudover fremgår det, at § 104 a alene omhandler de tilfælde, hvor betalingsordren iværksættes af eller via en betalingsmodtager. Det tilføjes til bemærkningerne, at kortbetalinger kun er omfattet af bestemmelsen i det omfang, de iværksættes af eller via en betalingsmodtager, eksempelvis via såkaldt Merchant Initiated Transactions (MIT).

Det tilføjes endvidere til lovbemærkningerne, som foreslået af FIDA, at forpligtelsen til øjeblikkelig fremsendelse af en betalingsordre alene gælder ved mangelfuld fremsendelse af en betalingsordre. Dermed præciseres det, at den foreslåede § 104 a ikke er til hinder for at anvende systemer lig Betalingsservice, som forudsætter brugernes overholdelse af frister på månedsbasis for indsendelse af betalingsoplysninger.

3. Oversigt over hørte organisationer, myndigheder m.v.

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, Capital Law CPH, CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms kredit, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter forening, Dansk Investor Relations Forening -, DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Den Sociale Retshjælp, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, e-nettet, Ejendomsforeningen, Experian

Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Foreningen Danske Revisorer Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mastercard Payment Services Denmark A/S, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VISA, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Beskæftigelsesministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet, Erhvervsministeriet, Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Kulturministeriet, Miljø- og fødevarerministeriet, Skatteministeriet, Social- og Indenrigsministeriet, Statsministeriet, Sundhed og Ældreministeriet, Transport- og Boligministeriet, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen, Finansiell Stabilitet, Forbrugerombudsmanden, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Søfartsstyrelsen, Datatilsynet, Nævnenes Hus, Økonomistyrelsen, Den Europæiske Centralbank.

4. Oversigt over organisationer, myndigheder m.v. som har haft bemærkninger med indhold

Følgende organisationer, myndigheder m.v. har haft bemærkninger med indhold:

Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Dansk Erhverv, Dansk Kredit Råd, Dansk Fintech Alliance, Datatilsynet, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Aktuarforening, Dansk Industri, Forbrugerombudsmanden,

Forbrugerrådet Tænk, Forsikring & Pension, Finans Danmark, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finans og Leasing, Den Europæiske Centralbank (ECB), Fagbevægelsens Hovedorganisation.